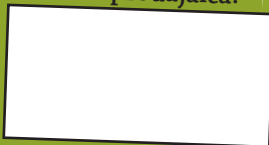

Februar 2010

Št.

045

Številka prodajalca:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI

ULICE

Odgovorna urednica:
Špela Razpotnik
Izvršna urednica:
Katja Bizjak
Tehnična urednica:
Maja Vižintin
Uredniški odbor:
Bojan Dekleva, Tomislav Gruđen,
Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar
Sodelavci uredništva:
Maruša Bertonec, Smiljana Bradonjič, Mirjam Gostinčar, Janez Kompare,
Anica Kozjek, Roman Lasnik, Miran Možina, Marko Nakrič, Urban Tarman,
Nina Varesko, Aleš Verhovnik
Oblikovanje:
Karlo Medjugorac
Lektoriranje:
Katja Bizjak
Ilustracije:
Marijan Černigoj, Matilda M. Dobro, Nik Knez,
Marjan Kolenc, Damjan Majkič, Zh Zh, Tjaša Žurga
Fotografiji na ovitku:
Jaka Adamič, Dnevnik
Tisk:
Tiskarna Vovk
Izdajatelj:
Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.
Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:
Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana
Telefon: 059 022 503
E-pošta: info@kraljiulice.org
Spletna stran: www.kraljiulice.org
Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:
05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!
Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavedanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:
Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --
Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- Ministrstvo za zdravje --
FIHO -- Urad RS za mladino -- MOVIT --

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

vs **drugačni**
vs **enakopravni**

Uvodnik:

O TEŽAVAH PRI PRODAJI KRALJEV ULICE

Dragi bralci in bralke, v rokah imate že 45. številko prvega in edinega slovenskega cestnega časopisa. Letos junija se bo dopolnilo že peto leto izhajanja. V tem času je društvo Kralji ulice zraslo, se razširilo, naše delo je postalo prepoznavno. Veliko brezdomnim osebam je društvo v teh letih ponudilo možnost zakonitega zaslužka s prodajo časopisa Kralji ulice. Veliko prodajalcem in prodajalkam prihodek od prodaje časopisa predstavlja zaslužek, ki dopolnjuje borno denarno socialno pomoč. Nekateri od njih pa možnost zaslužka s časopisom na žalost izkoriščajo na nezaželene in nedovoljene načine in s tem mečejo slabo luč na vse ostale prodajalce ter tudi na delovanje celotnega društva. Po načelu nizkopražnosti (kar pomeni, da za prodajo ne zahtevamo izpolnjevanja kakih težko uresničljivih pogojev) se lahko v prodaji časopisa aktivira vsaka polnoletna oseba, ki pred začetkom prodaje skupaj s strokovnim delavcem prebere pravila prodaje in ob začetku prodaje podpiše, da je z omenjenimi pravili seznanjena in da jih bo upoštevala. Pravila govorijo o tem, da mora prodaja potekati nevsiljivo in vljudno in po načelu »stranka ima vedno prav«, da je cena časopisa en evro, da se ob prodaji časopisa ne berači in ne uporablja najrazličnejših izgovorov, zakaj prodajalec ne more stranki izročiti svojega »zadnjega izvoda«, če se prodaja izvod, ki ni več aktualen, se to tudi pove, če naštejemo le nekaj teh pravil. S problematiko nekorektne prodaje se borimo že od samega začetka, vendar se je le-ta v zadnjem času tako razmahnila, da čutimo posledice v obliki upada mesečne prodaje časopisa, da ne govorimo o nezadovoljstvu prodajalcev in prodajalk, ki časopis prodajajo po pravilih, in o pritožbah, ki jih dobivamo od naših bralcev in bralk. V uredništvu smo ugotovili, da se moramo na problem nekorektne prodaje časopisa odzvati bolj odločno in poiskati nove ukrepe, ki naj bi zagotovili večje zadovoljstvo večine prodajalcev in predvsem kupcev. Želimo si, da bi kupcem zagotovili bolj varen in prijazen nakup časopisa, obenem pa nam ne bi bilo treba posameznih prodajalcev in prodajalk, ki pravila prodaje kršijo, izključevati. Dejstvo namreč je, da je cilj našega društva delati v korist vsem brezdomnim, ne pa jih še dodatno izključevati. V skladu s tem delujemo po načelih majhnih korakov, zagotavljanja vedno novih priložnosti in možnosti, izhajanja iz človeka in njegovih potreb.

Nov način prodaje, ki ga sedaj uvajamo, je način, ki smo ga že videli pri nekaterih drugih evropskih cestnih časopisih, in sicer je to oštevilčevanje vseh izvodov časopisa v prodaji. Vsak prodajalec ima izkaznico prodajalca s svojo sliko in svojo številko. To izkaznico bo moral med prodajo imeti pri sebi. Vsi izvodi časopisa, ki jih bo dobil za prodajo, bodo razločno označeni z isto številko z njegove izkaznice. Kupci bodo lahko videli, ali jim prodajalec prodaja svoje izhode revije ali pa je morda izhode dobil od nekoga drugega, ker jih v društvu – zaradi svoje prejšnje nepoštena prodaje – ni mogel dobiti. Prav tako boste kupci lahko po številkah identificirali prodajalce in morebiti javili v uredništvo, kaj se vam je med prodajo zgodilo s kakim prodajalcem. Seveda si ne želimo, da bi morali kupci postati nekakšni inšpektorji, niti ne, da bi postali informatorji uredništva. A obetamo si, da bo nov način kontrole prodaje časopisov zmanjšal obseg nepoštenega prodajanja. Poleg tega bo novost tudi pri prodaji starih izvodov, in sicer napis »Ni aktualen izvod«, ki bo kupce še dodatno opomnil, da kupujejo številko, ki jo morda že imajo. Za manjše število prodajalcev, ki so časopis prodajali v nasprotju s pravili, pa smo se v uredništvu dogovorili za neko vmesno obdobje, v katerem ne bodo smeli prodajati in se bodo morali udeleževati sestankov, na katerih se bomo pogovarjali o načinih poštena prodaje. Na ta način želimo okrepiti zavedanje prodajalcev in prodajalk, da vsak od njih predstavlja celotno društvo – tako v dobrem kot slabem, tako s pošteno kot nepošteno prodajo. Verjamemo, da bodo tudi ti prodajalci in prodajalke preko tega načina dela postali bolj motivirani in pripravljeni za pošteno prodajo.

V imenu uredništva pripravila Anja Žnidaršič in Bojan Dekleva

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 5 ZIMSKI VEČER
- 6 REZULTATI VOLITEV ...
- 7 NA CIRKUS!
- 8 MOJE ŽIVLJENJE
- 8 TAUBI
- 9 TATU ZGODBA
- 10 GOGI V ŠOLI
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 LJUBLJANSKA KOLESARSKA MREŽA
- 17 SOL IN KOPER
- 18 PRIŽIGAM SVEČO ZAKONU ...
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PAMFLET
- 21 KRALJ IN KRALJ
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 22 LJUDSKA KUHA
- 23 IZMIŠLJENI PORTRITI MATEJA BANA
- 24 IZZA REŠETK
- 25 JAZ NISEM NANDI, JAZ SEM FERDINAND!
- 25 KORAKI PO POROKI
- 26 PRED 100 LETI
- 27 PISMA BRALCEV
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

SEBASTJAN

foto: Matilda M. Dobro

Najprej nekaj osnovnih podatkov o meni. Star sem 32 let, po poklicu strojni tehnik. Na ulici sem tri leta, in sicer od 11. 2. 2007. Tega datuma ne bom nikoli pozabil (pa o tem kdaj drugič). Nimam problemov ne z drogami kot tudi z alkoholom ne. Smešno, a ne – kaj potem sploh delam na ulici?

Ko sem na že prej omenjeni datum odšel od doma, sem prvič začel spoznavati ulico in njene zakone. Nekako mi je uspelo v teh treh letih delati in imeti sobo v najemu, čeprav sem od doma šel brez vsega (razen z obleko na sebi in približno dvesto evri v žepu). To mi je uspevalo do lanskega maja, ko pa sem čez noč ostal brez vsega. Na zadnje sem delal v Celju (daleč me je odnesla ta pot s trebuhom za kruhom, rojen sem namreč v Kranju in tam sem imel tudi zadnje stalno prebivališče).

In kaj naredi človek, ko se znajde v takih okoliščinah? Jaz sam sem razmišljal takole: začenja se poletje in največ lepega vremena je na naši obali (zaradi spanja), zato sem se odločil, da odpotujem vsaj za poletje na morje. Tako sem prišel na Obalo. Tu sem spal najprej v Izoli pod zvezdami – in moram priznati, da je bilo na začetku zelo hudo. Nisem poznal nobenega in nisem tudi vedel, na koga se lahko obrnem po pomoč. Ko mi je zmanjkalo tisto malo denarja, ki sem ga imel, so se začeli še drugi problemi, kot so na primer, kako ne biti lačen. Nekako v tistem času sem spoznal Marka in on mi je povedal za Kralje ulice. Skupaj sva se odpeljala v Ljubljano in tam so mi razložili vse o tem društvu. Vrnil sem se na Obalo in od takrat naprej lažje dobil denar (vsaj za hrano). S prodajo so se mi odprle še druge možnosti. Neka gospa mi je ob prodaji omenila, da rabi pomočnika doma za delo. Seveda sem z veseljem delo sprejel. Finančno stanje se mi je začelo popravljati, tako da včasih tudi morja nisem videl. Potem je prišel še čas trt pa oljke – dela ni nikoli zmanjkalo. Med vsem tem časom sem spoznal še druge dobrodelne ustanove, kot sta Karitas in Rdeči križ. Njima dvema se moram še posebej zahvaliti za vse tiste kavice, obleke, spodbudne besede in še in še ...

Zvedel sem pa tudi, da me je moja mati odjavila s stalnega bivališča. To sem izvedel, ko sem hotel zaprositi za socialno pomoč. Pa so mi spet pomagali na Karitas in Rdečem križu. Na njihovo posredovanje so me prijavi na centru za socialno delo, tako da bom vsaj začasno dobival malo denarja. Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil vsem zaposlenim na Karitas – še posebej gospodični Davorini, z Rdečega križa pa gospe Rožani, ki mi je mimogrede našla streho nad glavo, in pa še gospe Odili s Centra za socialno delo Koper za njene neštete klice pri urejanju bivališča.

No, to je moja zgodba do sedaj. V prihodnje pa upam, da se mi bo uspelo neke zaposliti in da bom končno lahko živel kot običajen človek. Do takrat pa, dragi Primorci in Primorke, še naprej bodite taki, kot ste, in vedno, ko vidite mene ali pa kakega mojega kolega iz Kraljev ulice, kupite časopis – saj vas ne stane veliko, nam pa polepša dan. Če pa slučajno nimate pri sebi drobiža, nam pa namenite vsaj kako lepo besedo, tako človek lažje preživi dan.

Sebastjan

03
KRALJE
ULICE

Ne zaupam domačim
POLITIKOM.
www.brezdomci.org

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

IDILA

Vsi impresionisti združite svoje cvetje.
Ljubezen listov kličem do gora.
Salomon, jaz pa Dalila,
gledam v Višarje.
Vzemi me v svoje višine,
trobim iz votle kupe,
kupe neločljivosti.
Vzemi me k svojemu meču,
meču pravičnosti.
Spoj enega z drugim.
Salomon, lase že imam,
zberi le moč,
izdaje ti ne dam.

Barbara Jozelj

foto: Matilda M. Dobro

PRIJETNA JE PRAZNINA MED NAMA,
TISTI ČISTI ODMIK,
KI DOVOLJUJE SVOBODO IN MISLI KRILA.

NEZNOSNA JE PRAZNINA MED NAMA,
TEŽKO RAZUMLJIVA
— PRIDEVA DO BISTVA DOTIKA.

PETER PITAMBAR PANGERC

VEČER

K njej namenjen izginem,
čeprav pogum redko izgine,
nekdaj ...

Veselim se njega in ga
pričakujem vsak dan, vse
bližje domenjenemu srečanju,
vse bolj zaljubljena ...

Zaljubljen ratujem, »redko«
izginem ..., poguma ne zmanjka
nikoli nama ... Vidim.

In ko ga v snu
začutim, postanem
v skušnjavi pričakovanja.

Odlično začutim ... je
želja - ni sen?

Joj, kdaj ga bom spet videla,
kdaj bo prišel nazaj?

Kmalu ta obljuba - in:
lahko nikoli.

In zopet sva skupaj
v polni skušnjavi čutil
in ponovno ne odide, ker bo
ponovno vprašal,
kdaj prideš nazaj.

Sen ali sneg,
cesta ali pot, smrt ali »luč«,
sen ali ...?

Sem, ker upam, obstajam,
ker ne razumem
besed, dejanj/ni,
vendar te še ni nazaj.

Saj želja v genih
pokopana ...
smeh, vzdih in
ostanek življenja ...
s teboj.

*Finito, mio
chiaro, chiaro ...*
Naj te ne bo nazaj obratno:
in kdaj konec.

Alenka

ZIMSKI VEČER

Zimski večer pripleza v zgornje nadstropje študentskega doma. Razsvetljeni apartma je poln opojnih zvokov počasnih plesnih balad. Lahko bi bil George Michael. Naključno poparčkani plešemo v samih nogavicah po sijočem parketu. V prostoru odmevi vonjav, ki jih je sem zanesel dan, nos prepozna parfume in šampon, prašek in tobačni dim. Rahla, vznemirljiva, bogato zgovorna mešanica. Zapleševa. Počasi, sproščeno, vino že po malem govori iz gibov, iz oči. Teles ne približava povsem, ne pozna se še tako dobro, kaj vem. Vodim, pusti se mi voditi, začutim, da je tukaj, zbrana, brez napora usklajena z menoj. Po plesu smukneva mimo jedilnega kота, kjer se pretaka temno rdeče vino iz velike plastične kante v lonec za kuho, od koder ga zajemalka raznaša v številne, nenehno žejne kozarce. Sosedna soba naju pričaka prazna in tiha. Prstne blazinice mi šepetajo, da je prišel pravi trenutek, sam vrh občutljivosti čutnic, hrepenečih po izkustvih raskavosti in mehko. Iztegnjena leži na trebuhu, jaz pa previdno poklekнем s široko razmaknjenimi koleno ob njena stegna, modrček razpet kot višnjeve metulj omahne na odejo. Moji roki zaploveta po valovih njenih ramen, se zasanjano ustavljata sredi hrbta, ona leži nepremična, kot da bi spala. Toda ne spi, v svoji notranjosti je obrnjena proti meni, čuti in razume vsak

moj gib in odgovarja z valovi in pljuski toplote, ki jo oddaja njena polt. Še jaz se nalezem miru in zaupanja, ne nehava se pomenkovati prisluškovaje eden drugemu, vrata se kdaj pa kdaj sunkovito odprejo, pa spet tiho in naglo zaprejo, da zapihlja okrog glave, pustijo nama mir. Roki ima ob telesu, moja dlan se tre ob njeno, med prsti tiskam vsak njen noht, vsak prstni členek posebej, najini pesti se spleteta v rahlem krču. Potem počasi iztegne roki predse, odpre mi pot do pazduh, potujem skozi nizka strnišča dlak, ki poskušajo zadržati radovedne prste, izmišljam si nove in nove pripovedke, prigode in junaštva, ona pa zavzeto posluša. Mine ura ali dve, počasi se vračava v prejšnjo zgodbo. Zdaj se je obrnila na hrbet, presvetli me, da bi se poslovlil od njenega telesa s poljubom zadrege sredi rjavega žameta, pa me nekaj zadrži, zgodba ne sme prehitevati, zimski večeri se vlečejo in mnogo jih je. Vstaneva s postelje, nič več neznanca, eden za drugim stopiva v bleščečo luč med glasbo in vonjave sosednega prostora, neskončno mirna in ubrana, kot bi spočita pripotovala od nekod daleč.

Jure Kunaver

05
KRALJI
ULICE

Tjaša Žurga

MOJ DOM

Pod mostom je moj dom,
okna so brez čipkastih zaves,
iz dimnika se ne kadi,
na ilovci naplavljen les.

Kdo sklatil zvezde je z neba,
kdo ugasnil morje je luči,
kako naj najdem svojo pot,
ko mraz me grize do kosti?

Povsod sta tema in tišina,
prekletstvo vleče se kot megla,
kadar obup me tlači k tlom,
grem žicat za kozarček vina.

Saj vam rečem, da bo prav,
če kakšen cvenk mi še ostane,
za šilce žganja, za črne rane,
da zližem si jih s kačjo slino.

Ko v temi vrnem se domov,
ne iščem ključa, saj ni vrat,
tudi okna si ne bom zaprl,
med cunje se zavlečem spat,
ponoči ne bi rad umrl.

Katarina Kalaba

REZULTATI VOLITEV ZA PREDSTAVNIKA PRODAJALCEV

V začetku leta so naši prodajalci in prodajalke ponovno izbirali svojega predstavnika prodajalcev in tako že drugo leto zapored izbrali Marka Nakriča, ki mu iskreno čestitamo! Resda jih je med dobrimi dvesto prodajalci in prodajalkami zaradi različnih razlogov glasovala le peščica, to je približno petnajst odstotkov, kar pa rezultatov volitev prav nič ne spremeni. Volitve kot volitve: eni jih častijo, drugi se jim izmikajo in jim bežijo. Sredi januarja je volilna komisija, ki so jo sestavljali Tomaž Dolenc, Mirjam Gostinčar, Žiga Novak, Nina Vareško in Anja Žnidaršič, odprla volilno skrinjo, preštela glasove ter pripravila volilni zapisnik, ki je razkril, da so bili glasovi med kandidati za predstavnika prodajalcev razdeljeni takole: Marko Nakrič je prejel deset glasov, Ferdinand Kosi sedem, Aleš Verhovnik šest, vsak po štiri glasove pa sta dobila Senad Halilagić in Darko Pešl. Kako rezultate volitev komentirajo nekateri izmed tistih, ki so glasovali, ter kako novoizvoljeni predstavnik prodajalcev Marko Nakrič, pa preberite v nadaljevanju.

06
KRALJI
ULICE

Kako se počutiš, ko si že drugo leto zapored premagal svoje volilne nasprotnike in tako nastopil svoj drugi mandat predstavnika prodajalcev časopisa Kralji ulice? Si pričakoval tak rezultat?

Moji občutki ob drugem osvojenem mandatu predstavnika prodajalcev so mešani. Po eni strani sem zadovoljen, ker sem premagal – milo rečeno – nelojalno konkurenco. Ampak so tudi slabe strani, saj sem slišal vse mogoče, od tega, da dobivam 800 evrov na mesec kot predstavnik, do tega, da ne opravljam svoje funkcije tako, kot bi bilo treba, ob tem, da je to izjavil moj protikandidat, ki mu zapori niso tuji. Ampak kje je bil on, ko sem se kregal z dvema odvisnikoma okoli rajona, kje je bil, ko sem se še z eno zaposleno in lastnikom trgovine prepiral, ko sta delala probleme enemu naših prodajalcev, kje je bil, ko sem zaposlene na Kraljih dobesedno silil v to, da gredo na teren? Kje?

In ja, glede na svojo konkurenco sem pričakoval tak rezultat. V bistvu bi bilo čudno, če se to ne bi zgodilo.

Kaj se je spremenilo na bolje v zadnjem letu, odkar zastopaš prodajalce?

Na to vprašanje bi ti najboljše odgovorili ostali prodajalci in prodajalke, samo dejstvo, da sem bil izvoljen drugič, govori o tem, da sem verjetno delal dobro.

S kakšnimi težavami si se srečeval ob opravljanju svoje funkcije do danes?

Težave so bile raznorazne. Kot sem že omenil, sem se srečeval s prepiranjem s prodajalci, lastniki oziroma najemniki trgovin ... Celo zatežili so mi, češ, zakaj se ne grem prepirat na Ministrstvo za delo, da bi bili vsi prodajalci zaposleni in pri tem še prodajali Kralje?!

Kako se nameravaš spopasti s temi manj prijetnimi rečmi?

V bistvu nimam veliko možnosti, kot to, da se skušam spoprijeti z njimi sporazumno in diplomatsko, saj se kot predstavnik prodajalcev ne počutim v vlogi neke vrste policista.

Kakšna je vizija predstavnika prodajalcev v letošnjem letu? Kaj lahko prodajalci pričakujejo od tebe?

Moja vizija je taka, da se bom še vedno trudil po svojih najboljših močeh prizadevati za dobrobit prodajalcev in uspešno prodajo vsakega od nas.

Pripravila Matilda M. Dobro

foto: Matilda M. Dobro

IZJAVE VOLILCEV

Saša, 28 let

Volitev sem se udeležila, ker se mi zdi, da ima predstavnik prodajalcev pomembno vlogo. Želela sem si zlasti, da bi in da bo pomagal pri izboljšanju situacije na terenu (pri prodaji). Z izbranim kandidatom sem zelo zadovoljna.

foto: Nona

Tomi, 34 let

Volil sem predvsem zato, ker sem pričakoval spremembo, zato z izidom nisem zadovoljen. Vem tudi, da je izbrani kandidat volivce nagovarjal, naj volijo zanj, zato se mi zdi, da se niso odločili na podlagi njegovega minulega dela, kot bi bilo prav, ampak na podlagi njegovega prigovarjanja. Zdi se mi, da za prodajalce ni naredil dosti, z izjemo predvolilnega časa.

foto: Nona

Gašper, 23 let

Na volitve sem šel v pričakovanju, da bo izvoljen nov kandidat, saj se mi zdi, da bi morali dati šanso tudi komu drugemu. Poleg tega z delom izvoljenega kandidata, ki bo še enkrat predstavnik, nisem zadovoljen. Verjetno se vidi, da mi rezultat ni po volji.

foto: Nona

NA CIRKUS!

Pred dobrim letom in pol se je gledališki skupini Odpisani pridružila nova članica, ki se ukvarja s cirkusom. Gledališka srečanja je obogatila s cirkuski elementi, ki jih do sedaj še nismo uspeli uporabiti v predstavi, vendar to nameravamo. V nadaljevanju objavljamo prispevek omenjene gledališke in cirkuske umetnice, ki pojasnjuje svoje cirkusko udejstvovanje.

Včasih ko koga naključno srečam v sredo popoldne, ponavadi na svojem najljubšem prevoznem sredstvu – kolesu, se mi običajno rahlo mudi. Ponavadi me ta oseba vpraša: »Kam pa greš?« Jaz pa veselo odgovorim nazaj: »Na cirkus!« Takrat se običajno zgodi, da ta oseba izbulji oči, kot da ji ni jasno, kaj govorim, in da sem padla z lune. Potem se začnejo razne asociacije, ki jih imate verjetno tudi vi ta trenutek ... Cirkuska karavana, živali iz daljnih pokrajin, klovnovi v prevelikih hlačah, ljudje-gumice in podobno. Takrat jaz malo povestim nos, razočarana, ker si ta drugi sploh ne predstavlja, kaj grem počet, ker ne morem deliti svojega veselja z njim, sploh pa se mi ne da truditi razlagati, ker nikoli ne najdem pravih besed. Povrh vsega se mi že mudi, ker kot po navadi zamujam. Ker se mi to ves čas ponavlja, sem se iz jeze odločila, da vendarle skušam razložiti, kaj to sploh pomeni, da grem na cirkus. Tako da lahko naslednjič nevednežu ponosno pomolim ta članek pod nos, pa še govoriti mi ne bo treba! Srede so zame in še za peščico pisano oblečenih ljudi cirkuske. Sem namreč članica Združenja Cirkokrog, natančneje Slovenskega združenja za cirkusko

foto: Bojan Debeljak

pedagogiko – Cirkokrog. Združuje nas to, da smo cirkuski navdušenci in tako svoje cirkusko navdušenje ter večšine uporabljamo pri delu z ljudmi. Pri cirkusu se igramo in učimo upravljanja z različnimi cirkuski rekviziti, žongliranja z žogicami, kiji, poi, diabolom, devil sticks in flower sticks, hoje po vrvi, vrtenja krožnikov, palice, vožnje z monociklom in hoje na hoduljah. Iz balončkov znamo zviti in ustvariti vse mogoče živali in umetnine ter okrasiti obraz in telo s prelepimi poslikavami. Poleg tega pa smo mojstri v grajenju skupinskih piramid in partnerskih akrobacij, torej iz človeških teles sestavljamo razne figure ali premikajoče se stvore s štirimi rokami in štirimi nogami. Ob tem se varujemo, sodelujemo, zabavamo, premagujemo

strahove in verjamemo v vsakega, da zmore, saj postane s skupnimi močmi vse preprosto.

V okviru združenja izvajamo različne delavnice za otroke, mlade, pa tudi za odrasle in starejše, tako rekoč za vsakogar. Delavnice izvajamo v šolah, vrtcih, mladinskih centrih, različnih taborih, festivalih, družabnih prireditvah, uličnih animacijah, v okviru raznih stanovanjskih skupin, zavodov itd. Organiziramo tudi cirkuske tabore in mladinska izobraževanja.

Zaenkrat pridemo tja, kamor nas povabijo, ker nimamo še svojega prostora. To, da bi imeli svoj prostor, je naša velika želja, saj bi tako tudi mi lahko povabili k sebi druge, imeli prostor za izvajanje delavnic tudi za tiste, ki svojega prostora nimajo. Predvsem pa bi tako svoje aktivnosti lahko razširili – lahko bi bile bolj kontinuirane ter dostopne za vsakogar.

Zakaj to sploh počnemo? Ker nas cirkus navdušuje, ker je nekaj posebnega, nenavadnega, pisanega, kar ti zbistri pogled in raztegne usta v nasmeh. Ker je cirkus življenje – premagovanje strahu, učenje vztrajnosti, sprejemanje različnosti, spoznavanje svojih meja, ustvarjanje medsebojnih vezi ter prijateljstev ter še marsikaj. Vam še vedno nič ni jasno? Jah, vsega ni mogoče opisati z besedami, slike povedo več, doživite pa največ! Za začetek si lahko ogledate našo spletno stran na naslovu: www.cirkokrog.com, in če vas navduši, nas lahko pridete pogledat ali nas povabite, da prinesemo cirkus tudi k vam!

Za Cirkokrog,
Kristina Debenjak

foto: Bojan Debeljak

MOJE ŽIVLJENJE

Ime mi je Saša M., poročena H., sem mati dveh prelepih punčk, prva je Laura, rojena leta 2002 v Ljubljani, druga pa Dunja, rojena leta 2007 v Postojni.

Kot otrok sem imela dokaj skromno življenje. Mami, brat in jaz smo živeli v Novih Jaršah. Živelimo smo brez očeta, ker si je našel drugo partnerico, s katero živi še danes. Moja mami je bila zaposlena na Pedagoški fakulteti kot čistilka. Naju z bratom je vzgojila, kakor je znala, saj je bila sama za vse. Bila nama je mama in oče hkrati. Danes se zelo pozna, da z bratom nisva imela stika z očetom, kajti oče v družini mora biti že zaradi vzgoje ...

Mama naju je prisilila, da končava osnovno šolo. Jaz imam le osnovno, več pa ne, ker nisem uspela dokončati srednje skrajšane poklicne šole za slaščičarko. Ko sem imela 17 let, je mama zelo razbolela, bila je v sežanski bolnici. Takrat me je jezilo in prizadelo, ker sem živela samo z njo, bala sem se, da ne bi umrla. Vsak dan sem bila pri njej na obisku ...

V Sežani sem nato spoznala svojega bivšega partnerja, s katerim sem živela šest let. Kljub vsemu z njim nisem bila srečna, zato sem od njega odšla. Spoznala sem novega partnerja, s katerim sem v zakonski zvezi že tri leta. Vendar tudi z njim nisem srečna zaradi kreganja in ljubosumja. Slepo je ljubosumen na vse okoli sebe, vse življenje mi nekako ne gre od rok, vendar se borim naprej. V življenju si zelo želim biti srečna s svojima dvema hčerkama. Vse bom naredila, da bomo srečne ne glede na materialne okoliščine, postavila ju bom na noge, da bosta srečni v življenju – če že sama nisem bila. Stala jima bom ob strani, dokler bom živa, nikoli ju ne bom pustila v bolečini in da bi bili sami ...

Žal trenutno nista pri meni zaradi stanovanjske problematike. Ker nimam stanovanja, mi organi ne pustijo, da bi bili pri meni, kar zelo težko prenašam. To je zame še en udarec več, a delam na tem, da se stvari rešujejo – vendar zelo počasi. Trenutno sem brez stanovanja, zato ju ne morem imeti ob

sebi. Hodim na Kralje ulice po pomoč in podporo, ki jo dobim. Mnogo mi pomeni družba, ki jo imam tukaj, poslušam zgodbe, ki so zelo podobne moji. Sedaj ko sem prišla iz Celja, sem se bolj poglobila vase in začela delati na sebi. Začela sem iskati zaposlitev, ki sem jo pred kratkim tudi dobila.

Delam kot čistilka ... V mislih pa imam samo svoji dve hčerki, in to, da ju čim prej dobim nazaj. Najbolj mi ob strani stoji moja babica in občasno tudi zaposleni na Kraljih ulice. Največ je seveda odvisno od mene same, kaj in kako bom naredila, čeprav priznam, da me je zelo strah, kako se bom sama soočila z vsem tem, toda vidim le, da človek mora nekaj storiti sam, da uspe v življenju.

Saša H.

TAUBI, 11. DEL

Ekskluzivni intervju o problemu narkomanije s Taubijem, glavnim junakom knjige Tomaža Goloba: Ponovno rojen. V nadaljevanjih. Gre za intervju s samim seboj.

Lahko zaideš v drogo čisto mimogrede, tudi če nimaš osebnih težav?

Današnji ritem življenja je na žalost tak, da ga ni človeka, ki ne bi imel težav. Pa naj bo to otrok v vrtcu, osnovnošolec, študent ali delavec. Z modernizacijo in pehanjem za uspehom ter uveljavitvijo smo pač prišli v situacijo, ko smo vsi po vrsti izpostavljeni stresom. Otroci trpijo zaradi problemov svojih staršev, ki želijo zagotoviti lastnim otrokom brezbrizno prihodnost in pozabljajo, da živijo v sedanjosti, ko je človek človeku volk. Starši trpijo zaradi otrok, ker jim ne morejo te brezbrizne prihodnosti stresti kar tako iz rokava, temveč se morajo mučiti do skrajnosti. Starši zaradi otrok in otroci zaradi staršev.

Torej ... kdo lahko reče, da je brez problemov?! Droga pa se tu pojavi kot lep izgovor za beg pred problemi, odgovornostjo, realnostjo. Tako ni pred drogo varen nihče. Življenje je postalo začaran krog, ki smo ga ustvarili sami. Naj bo jasno, da uživanje drog ni izgovor za beg iz nemogočega življenja. Brez droge si ga lahko ustvarimo prav veselega – seveda po svojih zmožnostih. Žal se ne zavedamo več, da znajo biti malenkosti prav lepe in ljubee.

Naj tu navedem svoj primer. Sam sem krivil svoje starše, da so oni krivi, da sem postal narkoman, češ, da ni bilo dovolj ljubezni v mojem otroštvu. Imam sestro, ki je preživela enako otroštvo kot jaz (s starši), vendar ni bila nikoli narkomanka. Kako to?! Zakaj sem postal jaz in ne ona? So bili res krivi starši?!

Taubi

GREŠNE MISLI HITIJO
ČEZ NEBO,
OBEŠENO LEPTICO
POSILJUJE TROP PODGAN,
SLINASTI STARCI
GLEDAJO TA PRIZOR,
STARE KURBE
SE PONUJAJO MRLIČEM,
SESTRADANI OTROCI
GLODAJO KOSTI,
LJUBEZNI POLNI UDARCI,
ŽENSKI JOK IN PIJAN MOŠKI:
»TLE MAŠ, PRASICA!«

TO NISO LAŽI,
TO NAŠ JE VSAKDAN.
TO JE RESNICA!
A VAS BOLI?!

DR.

TATU ZGODBA

Vsak tatu, ki se nahaja na mojem telesu, ima svojo zgodbo in vsak je nastal s posebnim namenom. Angel na roki je simbol dobrote, o ostalih tatujih pa lahko več izveste osebno.

Ersad

foto: Matilda M. Dobro

foto: Matilda M. Dobro

foto: Matilda M. Dobro

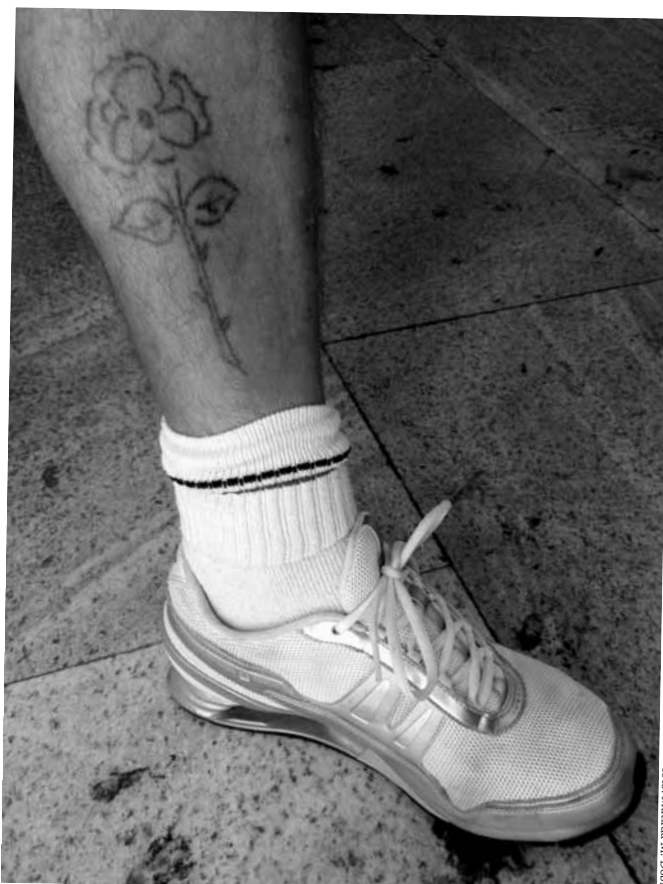

foto: Matilda M. Dobro

Namesto Gogijeve kolumne:

GOGI V ŠOLI

010
KRALJI
ULICE

... da, toda ne kot šolar, temveč kot učitelj! Naj se sliši še tako neverjetno, toda kar je res, je res. Gogi, ki ga poznamo z ulice, z dolgimi sivimi lasmi, nepogrešljivo čepico in brado, jezikav (pa ne ravno vedno popolnoma trezen), se je na vsem lepem znašel v učilnici med več kot štiridesetimi petnajstletniki, učenci devetega razreda Osnovne šole Martina Konšaka v Mariboru, da jih seznani z najzahtevnejšo šolo, kar jih je: šolo življenja in preživetja.

Že nekaj dni pred njegovim prihodom je vršalo med učenci: »Klošar pride na šolo! Imel bo z nami razredno uro! Le kaj bo to?«

Tisti petek bo marsikomu od zbranih ostal v spominu vse življenje, saj je bilo že samo pričakovanje dogodka tako neobičajno za šolski vsakdan, kot je le lahko. Kje pa ste že doživeli, da vas pride poučevati klošar?

Učilnica je pokala po šivih, v njej sta bila zbrana dva oddelka sicer precej glasnih in živahnih najstnikov skupaj, toda tišina je bila tako gosta, da bi jo lahko rezal. Napeto pričakovanje.

Pred kateder je zakorakal Gogi in začelo se je: »Jaz sem Goran Šrok - Gogi in sem vaš opomin! Vprašajte me kar koli, nič se me bat, tukaj sem zato, da iz prve roke izveste, kam naj vas v življenju ne zanese niti v sanjah!« Z dvignjenim prstom je v nekaj strnjenih stavkih predstavil sebe – človeka ulice, ki se je (po njegovih besedah) šolal v najzahtevnejši šoli, kar jih je – šoli ulice, in tam uspešno diplomiral (beri: preživel). Kakšna šola je to? Tam se ne delijo ocene, temveč brazgotine. Eno od učenk je prosil, da prebere njegovo kolumno v Kraljih ulice – tisto novembrsko, ki je polna razmišljanja. Ker ga je ta članek dovolj dobro predstavil, so učenci v enem zamahu lahko izvedeli, kaj jih čaka v nadaljevanju ure. Sam je medtem sedel na stol, tako mu je ukazal njegov kolk ...

Brez ovinkarjenja ali leporečenja, kratko in jedrnato, toda z zelo udarnimi in globoko pomenljivimi stavki je opisal svojo življenjsko pot (še bolj pa svoja spoznanja, nauke, občutke in razmisleke) do trenutka, ko je stopil pred učence: že v šolskih letih strahotno trmast in

samosvoj, »XXL šolski problem«, ki ga je tedaj v stari Jugi bilo potrebno kazensko (oh, le zakaj?) prešolati, pa mu je tudi na novi šoli »uspelo pokvariti« do tedaj vzoren razred, poln piflarjev. Ali je šel v srednjo šolo in ali ima poklic, ko pa šole ni maral? Da! Končal je srednjo poklicno šolo, pa ne zato, ker bi naenkrat vzljubil šolski red, temveč zato, ker mu je samemu na ulici bilo preveč dolgčas, medtem ko so vsi vrstniki bili pri pouku. Celo nekaj let delovne dobe je zbral, toda v nobeni službi ni vzdržal prav dolgo, ker pač ne mara komande, zaklenjenih vrat in zateženega vzdušja. Ko mu je bilo dovolj, je preprosto odkorakal. Ajnfoh, kot reče sam. Toda že v šoli je ugotovil, kako se je treba učiti – tako kot se je učil njegov najuspešnejši sošolec: zgodaj zjutraj, to je pred odhodom v šolo. Sam tega seveda ni počel. »Vidite, zato sem pa tukaj. Sicer bi bil najbrž kak direktor ali uspešen športnik!«

Opisal je svojo pot na dno, svojo »kriminalno kariero«, za katero je dobil nagradno bivanje v zaporu, od tam pa je potem odšel na ulico, saj se ni imel kam vrniti. Ali je imel kako punco? O, seveda je, toda katera od njih bi sanjala o takem neresnem tipu? Kako je, ko okoli tebe sneži in brije tako mrzlo, da te zebe do kosti in še skozi, pa lahko le od daleč gledaš prižgane luči toplih domov in veš, da nimaš vstopa? Ko ti zmanjka volje in moči in hočeš tako bedno življenje dokončati? Ko si moraš med ostalimi uličarji izboriti svoj košček preživetja, prestati nešteto »sprejemnih izpitov«

ulice, izkoriščen, pijan, drogiran, lačen, sam? Ko se moraš za preživetje boriti celo sam proti sebi, postati tudi zloben, pokvarjen, ko ni nikogar, ki mu lahko zaupaš, niti samemu sebi več ne? Kako je, ko izgubiš človeka v sebi? Ko izgubiš vse? In ko veš, da nikoli ne bo drugače, le še slabše?

Koliko jih preživi? Izjemno malo. Koliko so stari, ko umrejo? Večina ne doživi niti trideset. Zakaj? Ker jih izčrpa nenehni boj za preživetje, najslabše sorte obveznega alkohola, mamila, pretepi, mraz ... »Kdor meni, da je življenje na cesti čarobno lepo, tako sedeti po klopcah in se ga nacejati ter imeti ves čas tega sveta, ga povabim na enotedensko ekskurzijo med svoje klošarje! Garantiram, že naslednje jutro se boste prirojali mamicam domov v naročje in lepo prosili, naj vam take butaste ideje takoj izbiijejo iz glave!«

Sam jih šteje 44. »Jebe me zdravje in ne bom dočakal pet, nula. Poglejte me – in mora vam biti jasno, da nočete postati to, kar sem jaz! Sem vaš živ opomin! Nikoli in za nobeno ceno ne zabredite v kriminal, če pa koga od vas zagledam s flašo v parku, ga premlatim, da mu bo takoj vse jasno. Vsak dan naženem kakega mladeniča iz parka nazaj v šolo, tudi vas bom. Škoda vas je! Pred vami je še vse življenje in morate ga spoštovati. S tem se ne igrajte! Življenje na ulici je pretežka stvar, predvsem pa se zelo zelo hitro in grdo konča! Lahko mi verjamete – tega pa zagotovo nočete!«

Večina poslušalcev je ob njegovem pripovedovanju otrpnila, vprašanja zanj so bila skoraj zašepetana. Nanje odgovori jedrnato, odločno, spontano, podkrepi jih s kletvicami, ki so zvenele nenavadno za šolski prostor, a dosegle sproščenost in vedrino, hkrati pa so v sebi nosile najresnejše sporočilo o tem, kako trdno je odločen, da jim z vso svojo pojavo in močjo njemu lastne volje za večno zbršje iz vročih mladih glav ideje o »čarobnem uličnem življenju«.

Svoj cilj je dosegel. Mladini je nazorno naslikal krutost usode, ki bi jih čakala zaradi nepravilnih odločitev, opozoril jih je na drobne pasti, ki bi jih lahko pripeljale po njegovi poti, vse skupaj pa je z dobršno mero črnega humorja in resnosti v besedah, drži in gestah začel na način, ki je zagotovil, da so njegovi nauki padli na plodna tla. Gogi jim je postavil gromozansko oviro pred kašipot za stranski tir: naravnost v njihove glave in duše.

Na koncu je potegnil iz zmahanega nahrbtnika zajeten kup izvodov Kraljev ulice in jih razdelil med zbrane (ter se s tem odpovedal svojemu zaslužku, vsi

bralci Kraljev pa vemo, koliko litrčkov to znese), šolski knjižnici pa podaril izvod knjige z naslovom Klošar ter povabil učence k branju. Zaključil je z besedami: »Če mi bo uspelo postati opomin vsaj enemu mlademu človeku, sem storil to, kar hočem: naj več ne stopi mlada noga v napačno smer!«

Gogi je tokrat šolo kot predavatelj obiskal prvič, zagotovo pa ne zadnjič. Njegova »razredna ura« je bila le ena od oblik aktivnosti, s katerimi po šolah v Sloveniji v tem letu izvajamo projekt rušenja tabujev, razvijanja strpnosti in sprejemanja drugačnosti med mladimi in jim tako širimo obzorja tudi izven

rednih šolskih programov. Prinesel nam je nauke in spoznanja, ki jih lahko mladim na tako prepričljiv način prinese le človek, ki jih pooseblja.

Gogiju se zahvaljujemo za njegov dragoceni prispevek in ga vabimo, da svoje poslanstvo ozaveščanja in usmerjanja mladih v pravo smer uspešno nadaljuje – ne le v naši šoli, temveč čim širše. Povabite ga še vi, ne bo vam žal.

Za OŠ Martina Konšaka Maribor,
Karmen Fošnarič

foto: Karmen Fošnarič

Takole pa so brezdomstvo doživele učence z drugega konca Slovenije, in sicer iz Osnovne šole Antona Globočnika Postojna, ki so nas v okviru krožka Unicef v prostorih društva obiskale v mesecu decembru:

V društvu Kralji ulice mi je bilo zelo lepo. Najbolj všeč mi je bilo, ko nam je gospod Marjan pripovedoval o sebi. V dnevnem centru za brezdomce so bili vsi zelo prijazni.

Leonora, 6. b

Brezdomci so bili zelo prijazni. Jezi me, ker ljudje ne spoštujejo brezdomcev, ki so zelo odkriti. Vsi imajo svoje žalostne zgodbe.

Andreja, 7. a

Ti ljudje se mi smilijo. Imajo malo hrane, spijo v kletih in zapuščenih hišah. Prosjačijo. Niso leni, se trudijo, pa ne uspejo.

Merita, 7. a

Brezdomci se mi smilijo, ker nimajo doma in jih večina ljudi sodi le po zunanosti. Čeprav se jih bojimo, a ko jih spoznamo, ugotovimo, da so takšni, kakor smo mi. Pogosto so bolj iskreni, kot smo mi.

Res niso zelo urejeni, a so samo ljudje, ki so izgubili samozavest in dostojanstvo.

Tamara, 7. a

Brezdomci se mi smilijo. Še vedno me jih je strah. Strah me je, ko so pijani, ker se večina drogira, verjetno so bolni, niso odgovorni in čudno izgledajo.

Bojim se, da bi člani moje družine postali brezdomci, potem bi nas vsi sovražili in hecali.

Zaposleni v društvu Kralji ulice morajo biti zelo potrpežljivi in prijazni.

Brezdomci se lahko spremenijo, če imajo nekoga ob sebi.

Mira, 7. b

Brezdomci so se mi zdeli čudni. Strah me je bilo. Strah me je, da bi moji domači postali brezdomci.

Nives, 7.a

NEK AJ

cestnih

POT

Pot je kratka
in ni lahka,
je pa zapletena
in nevarna.
Vsak potujoči,
ki hodi po tej poti,
še najraje videl bi,
da po tej poti ne hodil bi.
Pa vendar
vsak prav dobro ve,
da mu ni več pomoči,
ko na to pot zašel je.
In vsi,
ki so zraven bili,
ko po tej poti šel si,
so veseli bili,
da od tam naprej želiš si.

Anči

BRAZGOTINEC

Spoštovani bralci in bralke, to je
moj vzdevek, ki so mi ga dali moji
sotrpini že zaradi vizualnega videza:
razštelanega obraza, ki že sam
veliko pove. Kaj vse se pa skriva za
njim, pa upam, z zanimanjem in
občudovanjem prebirate v mojih
delih, v mojih umotvorih.
Že sam naslov je odbit kot avtor ...
in nenavaden. Brazgotine so vidne
po telesu, toda kaj se skriva v duši,
pa lahko prebirate in se učite ter
normalno veliko pomagata, kot se
spodobi.
Ranjena duša je stokrat hujša kot
zlomljene kosti. Kakšna je vloga
staršev, vam ne mislim razlagati,
saj vas nimam za bedake, saj bi
bili brez vas še bolj mrzli, kot smo

trenutno. Skratka, zima pač. Moj
najboljši prijatelj in psihoterapevt,
kot veste, je papir, na katerem
si olajšam dušo. Pišem ravno na
dan, ko je začelo snežiti. Sranje
na kubik, koliko naših bo šlo spet
pod zemljo odrešitve, je pa zopet
odvisno od vsakega posameznika
in usode ter seveda vremena. Toda
tisti, ki preživimo, nadaljujemo z
agonijo trpljenja življenja na cesti,
kjer smo se znašli.

Fak je mrzlo in še sneži kot odbito,
torej ravno prav, da nas bo čim
manj, tako bo volk sit in država
srečna. Zopet moj sarkazem, ki se
ga ne morem rešit in se ga nikoli
tudi ne bom, toda: ali mi kdo sploh
lahko zameri? Uredništvo ne, saj
drugače ne bi bilo objavljeno ...
Preživel sem še eno novo leto in
sem zaradi tega kar žalosten. Lepo
je namreč umreti in ne trpeti, kot
sedaj živimo. Moj sarkazem prihaja
do končne meje in samo vi me še
držite pri življenju. Če ne bi bilo
vas, bi bil že pokojni. Hvala vam
za razumevanje in podporo, ki si jo
človek globoko vtisne v zavest za
vedno.

Marko Pavlin

LJUBLJANSKA RAZGLEDNICA

Kar ni mogla verjeti svojim očem.
Ustavila se je – kar tam na licu
mesta – na sredi Tromostovja
kar naenkrat. Nekaj ljudi je
zagodrnjalo, ko so se zaleteli vanjo.
Ni jih slišala – vse je bil le nek
šum – podoben je bil šumenju
Ljubljance, ki je tekla pod mostom.
Široko je odprla oči in še bolj
ostrmela.

Sedel je na mrzlem kamnitem
podstavku pod Prešernovim
kipom. »Ja,« je pomislila, »tako je
ostrmel Prešeren, ko je prvič videl
svojo Julijo v Trnovem.« Fant na
podstavku je počasi obrnil glavo
in jo pogledal. Gledal jo je z istim
vprašujočim in hkrati osuplim
pogledom, kot ona njega. Kotički
ustnic so se skorajda neopazno
privzdignili navzgor.

Med njima so zaplula čustva, ki so
se nanadoma prikradla v njuni srci,
ki sta nenameno začeli biti eno.
Trenutek se je zazdel neskončen.
Njena lica so zardela in sklonila je
pogled, ko je ugotovila, da dejansko
strmi vanj.

Bilo je težko, a vseeno je prisilila
svoji nogi, da sta naredili korak. In
nato se enega in še enega ... In šla je
mimo njega, mimo njej nepoznanega
čudovitega bitja, oblečenega v črno,
sederega na podstavku pod kipom
Prešerna, mimo tega fanta in vedela
je, da ga ne bo videla nikoli več.

Atman

PISMO TISTIM, KI MI GOSPODARIJO

Spoštovane policistke in policisti!
Spoštovane sodnice in sodniki!
Prosim vas, pustite mi dihati.
Pustite me v miru životariti, saj mi
normalno življenje tako ni usojeno.
Prosim, nehajte me preganjati
z vsakovrstnimi kaznimi in
položnicami, ki jim ne vem pomena.
Razen tega, da izsesavate denar iz
mene. Gospe sodnice, od kod vam
logika, da je človeku dovolj petsto
evrov letno za normalno življenje?
Gospe policistke, če ne hodim ravno
pokončno po ulici, to še ne pomeni,
da sem pijan. Morda sem utrujen.
Morda sem izmозgan. Morate tudi
ve delati po deset do dvajset ur
dnevno, da lahko plačate stanovanje
in kupite nekaj malega hrane, da bi
preživele? Gospodje sodniki, veste
nisem ravno mentalno zavrt, vendar
vašega pisanja ne znajo razvozlati
niti največji znanstveniki. Vse, kar se
da razvozlati, je le to, da sicer nisem
kriv, a kazen bom vseeno plačal.
Denar pa ... za vas ni pomembno,
če ga imam. Vi ga hočete in jaz
ga moram dati, čeprav nedolžen.
Gospodje policisti, prosim, ne
ustavljajte me več z besedami: »Taubi,
daj osebno.« Moje podatke poznate
bolje od mene.
Spoštovani vsi naštet, prosim vas,
pustite mi še teh nekaj let življenja,
kar mi ga je ostalo. Moja preteklost je
zahtevala svoj davek. Rad bi le mirno
životaril brez vaših nečloveških
pritiskov. Prosim, raje pritisnite tiste,
ki imajo toliko, da ne vedo več kam bi
z vsem svojim premoženjem. Pustite
pri miru mene in nas, ki nimamo nič.
Nas, ki imamo manj od nič.

Taubi

Izgubil sem vse dokumente. To, kar se mi zdaj dogaja, je zame suženjstvo. Birokracija – uprava – okenca: Oštevilčevanje je zame kot koncentracijsko taborišče. IBM – Dachau hotokavst.

Tim

LOČITEV

Ko sem se rodila, smo z bratcem, mami in očijem sklenili, da bom vedno skupaj. Ko sem imela osem let, sta se oči in mami sprla, odločila sta se, da se bosta ločila. Ko sem dopolnila deset let, je bilo od ločite že dve leti. Zelo sem žalostna, ker ga vidim samo vsak drugi vikend. Čeprav je tako, se nisem predala. Kakor nekateri pravijo, je treba življenje živeti, kakršno koli že je.

Tinkara Vehovec

ANEKDOTE IZ PRODAJE

MAM, PA NE DAM!

Pri prodaji se mi večkrat zgodi, da gre kdo mimo mene, me začudeno pogleda, spravi skupaj hinavski nasmeh, seže v žep in zažvenklja z drobižem. Enkrat se mi je zgodil ravno tak primer. Pride mimo mene starejši gospod, se nasmehe, seže v žep ... Jaz pa – ne bodi len – sežem v svoj žep in mu rečem, da imam sam verjetno več drobiža, kot ga ima on, in če upa staviti na to. Nasmešek mu izgine z obraza, nekaj časa stoji na mestu, nakar se obrne in zamomlja nekaj o predrznih in pijanih klošarjih. Zdaj se na mojem obrazu izkristalizira nasmešek, medtem ko eden od železničarjev pristopi k meni, se nasmehe in reče, da sem temu dal to, kar si zasluži. Še dandanes,

ko pride mimo mene, se nasmehe in nakaže proti žepu, kjer naj bi imel drobiž. Imam več.

Marko Nakrič

NE RABIM

Prodaja našega časopisa je uspešna nekako v prvih dveh tednih od izida nove številke, potem pa upade, saj ti vsak drug reče, da revijo že ima. Tako sem nekega dne prodajal, ko mimo mene pride gospa in reče, da Kraljev ne potrebuje. Jaz se nasmehnem in ji rečem, da jaz tudi ne, zato pa jih prodajam. Gospe zaostane korak, se ustavi in obrne k meni z nasmeškom ter reče, da revije še vedno ne rabi, ampak zaradi mojega odgovora mi pa vseeno nekaj da. V njeni roki zablesti bankovec za deset evrov, nakar je zdaj na meni vrsta, da se nasmejem in z veseljem vzamem ponujeni denar.

Marko Nakrič

RESNIČNA 34

Pri prodaji naše revije se mi je pripetilo že veliko anekdot. Ne morem se pritožiti nad velikimi pripombami, saj jih glede svoje prodaje nisem veliko dobil. Moram pa napisati, kaj se mi je pripetilo pri prodaji številke tekočega meseca. K meni pristopi starejši moški, me pozdravi, izroči dva evra in mi postavi vprašanje, ki me je kar malo pri srcu stisnilo: »Roman, ali vas lahko nekaj vprašam?« Začudilo me je, ko me je vikal, saj se pozna že kar nekaj časa. Vprašal sem ga: »Ja, kaj se je pa zgodilo?« Pa mi možakar odgovori, da je obiskal Polikliniko zaradi svojega zdravja. Ko je vstopal v stavbo, ga je ogovoril mlad fant, ki je v rokah držal Kralja ulice, če mu lahko izroči nekaj kovančkov, da revije pa mu ne more dati. Možakar je od razočaranja odšel samo naprej. Meni je rekel, da je to zadnja revija, ki jo je kupil od katerega koli prodajalca, kajti to se mu ne zdi primeren pristop. Rekel mi je, da se je odločil, da tudi od mene ne bo več kupil ... Sam pri sebi menim, da ima možakar prav

in da mora marsikdo od nas sam pri sebi premisliti ... ali se mu je kaj takega že kdaj zgodilo.

Roman

Med prodajo na Čopovi ulici se mi je zgodilo, da je mimo prišel mlajši par z otrokom v vozičku. Moški je pristopil do mene in kupil Kralja ulice. A ni še minila minutka, ko se je moški vrnil in mi z besedami: »Ce ti ni izpod časti, tule imaš še za kavico,« dal še pet evrov. Jaz sem komaj izrekla zahvalo in bila pri tem zelo ganjena in brez besed. Prodajala sem najprej, toda v mojih mislih je bil ta par, ki mi nikakor ni šel iz glave. Ko sem to povedala partnerju, se je ta le nasmejal in mi rekel: »Tudi tebi se je zgodilo nekaj lepega, to pa sedaj lahko objaviš v naših anekdotah.« Seveda sem se mu nasmejala, sedla za računalnik in pričela s pisanjem te anekdote.

Anči

KRALJ ULICE

Enega kralja boš kupil,
dušo mu boš razveselil,
mu boš nasmešek poklonil,
prijazen nasmešek ti bo naklonil,
mu boš tople rokavice podaril,
si mu srce otoplil.

Ce pod streho ga vzameš,
lahko loterijo zadeneš,
saj mu še solze vnameš
in mu največji prijatelj postaneš,
čeprav kralj ulice spet postaneš.

Ni mu mar ne dežja ne gorja,
ni mu mar po sivih pločnikih hoja,
saj se ima za heroja,
vsaka ulica je njegova.

Išče le kotiček teman,
da se skrije, ker je zaspan,
niti polna luna mu ne zmoti sanj
za jutrišnji lepši dan.

Upanje v njem brez prestanka živi,
ker polno je dobrih ljudi,
da le to zimo herojsko preživi
in kaj slastnega za jest dobi,
ker dolge so poti,
ko se kralj ulice v svetlejši dan zbudi.

Marijan Černigoj

SILVESTROVANJE BREZDOMCEV V VINCENCIJEVEM DOMU NA TABORU

Za zaključek lanskega leta smo bili vaši brezdomčki povabljeni na silvestrovanje, ki so ga tokrat že petnajstič zapored organizirali prostovoljci Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote. Vse skupaj se je začelo ob sedmih, ko so omenjeni prostovoljci začeli strašiti z nekimi narezki in brezalkoholnimi (!) napitki. Vaš pisec je tam na svoje presenečenje preživel izredno lep večer, čeprav po dolgem času brez prisotnosti svoje boljše polovice, ki je potem na srečo že takoj prvega očitno ugotovila, da obstajajo samo bivše, bodoče in bodoče bivše ter se ažurno vrnila. Za dobro počutje kakšnih devetdesetih brezdomcev v tej nori noči v letu so po mojem skromnem prepričanju v največji meri krivi kar vsi prostovoljci Vincencijeve zveze dobrote na čelu s predsednikom Petrom Žakljem. Kljub vsemu je potrebno izpostaviti nekaj osebkov, ki so pozitivno presenetili: prostovoljec Blaž je z vrhunskim obvladovanjem harmonike ponudil dobrodošlo alternativo glasbenikom iz »lijepe njihove«, ki že nekaj let v režiji našega ljubega župana vsako leto strašijo po Ljubljani. Da študenti teologije niso od muh, je do konca potrdil sicer vedno resnobni prostovoljec Tilen, nekakšen animator, z vodenjem tombole, na kateri je baje vsak udeleženec nekaj dobil. Glavna nagrada: bicikel. In prvi komentar srečnega dobitnika Radenka: »*Pedeset eura!*«

Za daleč najboljšega pevcu med nadškofi se je izkazal gospod Uran, ki nam je zelo lepo zapel kakšnih pet pesmi, med drugim tudi Sveto noč, ki jo je (ne boste verjeli) znal v celoti na pamet. Kar se tiče moje malenkosti, moram omeniti »Evropskega genija«, ki je bil pripravljen z menoj deliti s seboj prinesen viski.

foto: Tilen Prindč

Vsa čast ti, »Evropski genij«, brez tebe bi, dokler niso prostovoljci začeli skakati med mizami s polnimi rokami piva in kvazi silvestrske večerje, ostal s suhim grlom.

Med večerom se je prišel slikat tudi že omenjeni Janković, bolj ali manj uspešno »odglumil« skrb za brezdomce in (hvala bogu) kmalu odšel novim delovnim obveznostim naproti. Mi smo okoli polnoči nazdravili še s penino, popili še nekaj piva, »popokali« darila in okoli ene zjutraj odšli: nekateri »domov«, drugi pa na Tromostovje pogledat, kaj počno Italijani in Štajerci ob spremljavi hrvaške muzike.

Trier

AKCIJA ZBIRANJA SPALNIH VREČ – OMOGOČITE KRALJEM ULICE TOPLEJŠO ZIMO

foto: Berta Kuljanec

Študentke 2. letnika Fakultete za socialno delo smo v okviru predmeta Organizacija in upravljanje v socialnem delu organizirale projekt z naslovom Omožite Kraljem ulice toplejšo zimo. Zbrale smo približno sto spalnih vreč ter jih 14. 12. 2009 dostavile na Društvo za pomoč in samopomoč Kralji ulice. Darovalci spalnih vreč, ki se jim

zahvaljujemo, so: Vojašnica generala Maistra, Vojašnica Baron Andrej Čehovin, Vojašnica Franca Rozmana - Staneta ter prijatelji, sorodniki in sošolci.

Nika Ernst, Petra Dolinšek, Špela Godnič, Klavdija Balantič, Irena Batič

TEDEN DOBRODELNOSTI NA FILOZOFSKI FAKULTETI

14. in 15. decembra 2009 je bila na Filozofski fakulteti v Ljubljani dobrodelna akcija študentov, ki so jo poimenovali Teden dobrodelnosti. Donacije so zbirali dva dneva, zbrano pa nato podarili varni hišo in brezdomcem.

Študentke in študenti so pridno darovali oba dneva. Med njimi sem bil tudi jaz, vzdušje je bilo zelo prijetno, čas je hitro mineval, prispevki pa so naraščali. Študentke in študente je treba na tem mestu zelo pohvaliti! Tudi meni so zelo pomagali pri prodaji časopisa Kralji ulice, zato se jim iskreno zahvaljujem.

Rajko

foto: Miha Sagadin

SPET NA RADIO

Z Bojanom sva v torek, 12. 1., ob desetih odrinila proti Šmarju pri Jelšah, kjer sva na Štajerskem valu predstavila naš časopis. Gostila naju je novinarka Zdenka Orač, ki naju je hitro seznanila z načinom snemanja predhodno posnete oddaje. Govorili smo o društvu, prodaji časopisa in poteh, ki so nas do tu pripeljale. Bojan je govoril o dejavnosti društva, sam pa sem poslušalcem pričaral ulični vsakdan. Zadovoljna sva odšla še na kosilo in se vrnila v snežno belo Ljubljano.

Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

BREZDOMCI VOŠČIJO

foto: Monika Pavlovič

Študentke 3. letnika socialne pedagogike: Mateja Zupančič, Maša Ozmec, Monika Pavlovič, Neža Dolžan, Natalija Mlakar in Lea Povše smo pri vajah Osnove socialne pedagogike 3 zasnovale projekt z brezdomci, in sicer pod naslovom Brezdomci voščijo. Naš namen je bil ta, da brezdomci voščijo mimoidočim, in sicer na ta način, da jim podelijo voščilnico oziroma skromno darilce (voščilnica plus bonbon) v zameno za pomoč, ki jo nekateri nudijo s tem, ko na

primer kupujejo Kralje ulice ter nudijo še drugačne oblike pomoči. S podeljevanjem voščilnic in voščenjem veselih praznikov naj bi brezdomci na nek način povrnili drugim ljudem za njihovo pomoč in se predstavili v drugačni luči, kar pomeni, da niso vedno oni tisti, ki nekaj prosijo, ampak tudi kaj dajo.

Da pa je bila možna izvedba tega projekta, smo morale najprej organizirati tri delavnice, kjer smo skupaj z brezdomci te voščilnice izdelali. Več kot sto jih je bilo na koncu, kar je preseglo naša pričakovanja. Na voljo smo imele veliko različnega materiala, tako da so na račun prišli tako tisti z več kot tudi tisti z manj ustvarjalne žilice – vsaka ideja je bila dobrodošla, zato je bilo zanimanje še toliko večje.

Delavnice smo izvajale 14., 15. in 16. 12. 2009 v prostorih društva Kralji ulice, projekt pa zaključile 22. 12. 2009, ko smo se skupaj s štirimi brezdomci odpravile v središče Ljubljane, kjer so podeljevali voščilnice mimoidočim. Za uspešno opravljeno delo in za zahvalo pri sodelovanju smo jih za konec povabile še na čaj, kjer smo prijetno poklepetali.

Menimo, da je naš projekt dosegel svoj namen in marsikateremu so tako Kralji ulice s svojim voščilom in skromnim darilcem polepšali dan.

Lea Povše

PRAZNIKI – LEPI KAKOR ZA KOGA

Predprazničnemu vzdušju so se 24. 12. 2009 na skromni brezplačni večerji pridružili tudi brezdomci: golaž, malo kruha, drobcen košček peciva, še malce vina ali soka ... in po slabi uri – metanje ven.

Namesto na nekaj kulturnega in dostojnega, kar je bilo vsekakor pričakovati od gostiteljev takšnega dogodka, smo naleteli na nekaj sramotnega in človeškemu dostojanstvu neprimerne. Česa takega nisem videl v svojem življenju niti v največji beznici. Malo starejši sivolasi natakari, ki se je smukal med mizami, se je do brezdomcev (ki so, roko na srce, po mojem skromnem

foto: Lojze Smole

mnenju tudi ljudje) obnašal tako arogantno in despotsko, da bi se mi tisti sicer okusen golaž gladko vrnil na plan, ko ne bi bil že marsičesa vaje. Ampak res marsičesa. Vsa čast organizatorjem,

kdor koli je že to bil, da so vsaj za nekaj trenutkov poskusili narediti brezdomcem nekaj veselja. Saj so ljudje, mar ne? Je danes res še mogoče kaj takega? Kot da se tudi najboljšemu ne more zgoditi, da je pahnen na dno družbe. Na dno družbe res, ni pa nujno, da tudi na dno človečnosti. To drugo je privilegij ta »normalnih«.

Lojze Smole

LJUBLJANSKA KOLESARSKA MREŽA – LKM

Intervju s Klemenom Lahom, dolgoletnim aktivnim članom LKM-ja. Pogovor je opravila Špela Razpotnik.

Se lahko predstavite našim bralcem?

Sem Klemen Lah, po poklicu in duši učitelj. LKM-ju sem se priključil leta 2000, torej kmalu po ustanovitvi, in sicer predvsem zaradi ene stvari: želel sem si (in si še vedno želim), da bi vsakodnevno kolesarjenje po Ljubljani bilo nekaj varnega in udobnega, ne pa adrenalinski šport. Želim si tudi, da bi razvoj mestnega kolesarjenja v Ljubljano prinesel prijetno ozračje, v katerem sem imel priložnost uživati v kolesarsko razvitih mestih. LKM je društvo za vzpodbujanje kolesarjenja in trajnostnega prometa v Ljubljani. Kolesarjenje vidimo kot hitro, ekološko, zdravo in demokratično obliko urbane mobilnosti, seveda pa nas to ne ovira, da ne bi podpirali tudi drugih trajnostnih oblik prometa, predvsem javni prevoz in pešačenje. Z veseljem sprejemamo nove člane. Najbolj enostavna pot je, če greste na spletno stran: <http://lkm.kolesarji.org>, kjer se lahko včlanite v društvo.

Kaj so bili do sedaj vaši osnovni projekti?

Organizirali smo številne protestne akcije, s katerimi smo opozarjali na neenakopraven položaj mestnih kolesarjev, na številne neustrezne rešitve pri načrtovanju kolesarskih stez, na ogroženost otrok, na potrebo po uvedbi tedna mobilnosti in tako dalje. Mestni upravi in županstvu smo vseskozi pošiljali predloge za izboljšavo, prevajali strokovna gradiva, zaradi pogostih kraj smo stopili v stik tudi s Policijsko upravo Ljubljana. Izpeljali smo spletni projekt Črne točke, ki še danes – čeprav potrebuje osvežitev – opozarja na številne nevarne točke v Ljubljani in njeni okolici. Kar nekaj akcij je presegalo kolesarjenje: medijsko najbolj odmevni sta najbrž bili »Vrnimo sol!«, s katero smo opozarjali na pretirano soljenje cest v zimskem času in škodljiv vpliv soli na mestno zelenje, drugo pa je bilo nasprotovanje mestni vzpenjači, katere gradnja se nam je zdela neumestna, dokler se ne zgradi primerna kolesarska infrastruktura in odpravi arhitektonske ovire za invalide v centru mesta.

Kaj so vaši glavni cilji in kako jih poskušate doseči?

Zavzemamo se za širjenje zavesti, da je kolesarjenje poleg javnih prevoznih sredstev edini smiselni način hitrega premikanja v urbanih okoljih; za to, da je kolesarjenje vključeno v vse relevantne prometne in urbanistične načrte; spremembo Zakona o varnosti v cestnem prometu, tako da bo prijaznejši za kolesarje; pravno zaščito kolesarjev v primeru prometnih nezgod in nasilja s strani motoriziranega prometa ter policije; izvajamo politični pritisk na vplivne osebe na ravni občine, mesta in države; skrbimo za razvoj kolesarske infrastrukture (kolesarske steze, parkirišča itd.).

Kaj so glavne ovire pri doseganju ciljev vaše mreže?

Glavna ovira je napačno razumevanje mobilnosti v Ljubljani in tudi Sloveniji. Pravico do mobilnosti namreč mnogi Slovenci razumejo kot pravico, da pridejo z avtomobilom kamor koli ob katerem koli času, in to, če se le da, zastonj. Mislim, da nam je v zadnjih letih uspelo zakoreninjenost te ideje malo zamajati, čeprav moram priznati, da nam je to uspelo tudi zaradi nemogočih razmer na cestah. Ljudem se pač vseeno ne da zapravljati toliko časa v avtu, če vidijo kakšno alternativo. Druga ovira je podoba kolesa v javnosti. Ta naj bi bil sprejemljiv predvsem kot igračka za otroke, športni rekvizit, vikend rekreacija in prevozno sredstvo za tiste, ki si ne morejo privoščiti avtomobila ali pa so preprosto čudaki. To je daleč od podobe in namena, ki ga ima kolo v prometno razvitih okoljih (Skandinavija, Beneluks, mnoga severnoitalijanska, avstrijska in nemška mesta ...), kjer predstavlja resno alternativo osebnim vozilom in javnemu prevozu. Kolesarjenje tako marsikje presega 30 odstotkov dnevnih poti – v Ljubljani se že dolga leta dosega zgolj nekaj odstotkov, pa čeprav imamo zelo dobre geografske razmere za razvoj. Tretja ovira je pomanjkanje politične volje in vizije. To potrjuje tudi prometna strategija sedanjega župana, ki še vedno razmišlja o širitvi vpadnic, čeprav bo to le povečalo število osebnih vozil v Ljubljani, zelo malo pa je storjenega na področju razvoja kolesarske infrastrukture in javnega prevoza.

foto: Tomislav Gruden - GTIS

Kaj razumete kot dosedANJI največji uspeh LKM-ja?

Največji uspeh LKM-ja vidim prav v dvigovanju zavesti o pomenu trajnostnega prometa. Je pa uspeh glede na količino vložene energije in časa pravzaprav majhen. Najbolj aktualen problem zame je nepovezanost in slabo načrtovanje ljubljanskih kolesarskih stez, zaradi česar je veliko nevarnih srečanj z avtomobili. Zelo slaba je tudi možnost kombiniranja kolesarjenja in javnega prevoza: slovenske železnice so pri tem rigidne, le s težavo omogočajo prevoz kolesa in parkiranje pred železniškimi postajami, še slabši pa je LPP, ki – razen, da je postavil nekaj kolesarskih stojal na končnih postajah – ni naredil še nič. Vsaj en dober projekt bo morda kmalu zaživel tudi v Ljubljani. To je projekt mestnega kolesa, ki se ga bo dalo sposoditi za relativno nizko ceno in s katerim se bo dalo prevažati po Ljubljani. Podoben projekt je dobro zaživel v Parizu.

Kakšna je vaša vizija življenja v Ljubljani?

Želim si, da bi Ljubljana postala mesto za ljudi in ne za avtomobile, tako kot je to mogoče videti v kolesarsko razvitih mestih. Pa ne zaradi kolesa samega, temveč vsega, kar razvoj kolesarskega prometa prinese s seboj. Umik avtomobila namreč omogoči več zelenic, ki jih ni treba namenjati vedno novim parkiriščem in širitvam cest, zmanjšata se hrup in onesnaženost zraka, izboljša se zdravje ljudi, zaživijo manjše trgovine v centru, ki zaradi velikih trgovskih centrov ob robu mesta izumirajo ... Skratka: izboljša se kakovost bivanja. In to ni malo.

Sol in Koper:

NA MLADIH SVET STOJI

monika.buhancic@kraljiulice.org

foto: osebni arhiv

Že dolgo nisem bila tako prešerno nasmejana in vesela, kot sem te dni. Ne, nisem zadela sedmice in niti v Texas hold'emu nisem obrala soigralcev za sedemmestno številko. Z menoj so navezali stik mladi. Pravzaprav njihov ravnatelj, gospod Aleš Ušeničnik. Na kratko mi je povedal, da Osnovna šola Antona Ukmarja ponovno sodeluje pri mednarodnem projektu »Evropa v šoli«, kjer so lansko leto poželi nemalo uspehov – tudi prvo mesto na področju internetne delavnice. Vsako leto ima projekt drugačen naslov, letos je to: »Poiščimo nove priložnosti«; 2010 – evropsko leto boja proti revščini in socialni izključenosti. Ponovno so učenci zagnani in želijo sestaviti čimboljše prispevke (literarne, likovne, internetna stran, foto itd.). To je bil razlog, da so navezali stik z nami, torej koprskim delom Kraljev ulice.

Ob samem prihodu na šolo mi je bilo takoj jasno, da je Osnovna šola Antona Ukmarja nekaj posebnega. Nič kaj podobna ni moji stari osnovni šoli, ki je bila tako zelo dolgočasna. V prostorih e-učilnice, kjer je ducat osebnih računalnikov, ki so v popoldanskem času dostopni vsem občanom – in ne samo učencem šole, smo se v družbi še ene učiteljice prijetno razgovorili in naredili akcijski načrt, kako bomo tematiko brezdomstva predstavili učencem 7., 8. in 9. razreda. Po prijetnem kramljanju smo se dogovorili, da se snidemo v torek, 26. januarja ob pol enajstih dopoldne, kjer bom imela predstavitev, in sicer dve šolski uri. Odprtost obeh sogovornikov do tematike brezdomstva me je navdajala z velikanskim občutkom, da so vsaj otroci te osnovne šole v »dobrih rokah« in na odlični poti, da postanejo srčni in osveščeni s pravilnimi informacijami in minimalnimi – če že –

predsodki, katerim se nihče od nas ne more izogniti ... Le upreti se jim je treba znati. In ravno te spretnosti jih bomo poskušali naučiti. Moje veselje je torej nepopisno, saj je velikanska odgovornost, ko dobiš v roke gmoto gline in jo lahko po mili volji oblikuješ. Ravno to se mi zdi pravilna prispodoba za otroke, saj so dejansko še neizoblikovani in v obdobju, ko informacije kar požirajo od vsepovsod. Na njihovo vsesplošno razmišljanje in pogled na svet imamo odrasli ogromen vpliv – torej še toliko večjo tudi odgovornost, kaj in kako jih bomo naučili, poučili. Brezdomstvo in vse socialne tematike so pa ravno takšne, da nas »naučijo« biti dober dober človek ali pa tudi ne. Svojo nalogo sprejemam kot darilo in se je bom lotila zelo natančno in profesionalno. Že danes sem prebrskala ogromno svetovnega spleta in poiskala material za predstavitev. Seveda komaj čakam, da vas o vsem obvestim v naslednji številki ljubega nam časopisa.

Upam prav tako, da bo predstavitev le delček nečesa večjega ..., da se bo iz tega rodilo veliko novih stikov, mogoče tudi kakšno resnejše prijateljevanje in pa, da bo to še ena osnovna šola, na kateri bomo »Kralji« poskušali prikazati večplastnost brezdomstva. Gospod Aleš je vedel celo za stojnico, ki smo jo imeli v Kopru leta 2008, ko smo časopis prvič javno predstavljali prebivalcem in prebivalkam Obale, in omenil, da bi bilo dobro, če bi tudi na njihovi stojnici sodelovali skupaj. Skratka, rojeva se nekaj novega, svežega, mladega in samo srečna sem lahko, da sem del tega.

Vaša Biba

foto: Biba

PRP-TRGOVINA

Začeli smo urejati dolgo pričakovano PRP-trgovino (posredovalnica rabljenih predmetov), ki bo delovala v prostorih, kjer je bil naš prejšnji, manjši dnevni center. Poljane so že skoraj zaspale in marsikdo je mislil, da kralji več ne obstajamo. Ne, le preselili smo se, naš duh pa bo ostal v prostorih na Poljanski 14, kjer bomo uredili trgovino – posredovalnico rabljenih predmetov.

Do aprila, ko odpremo vrata, nas najdete na vsakomesečni stojnici pri Frančiškanih, če pa ste neučakani, preverite, kako napredujemo na Poljanah. Ko boste brali te vrstice, bo trgovina že skoraj urejena. Kupci ali radovedneži ste dobrodošli! Čakata

vas dobro vzdušje in udoben kavč. Če pa imate prepolno klet, nas kar pokličite in radi jo bomo spraznili. Zakaj bi nekaj imeli za smeti, ko kdo pravi, da čez sedem let prav pride mi! Namen trgovine pa ne bo le recikliranje odsluženega, nerabljenega, bo tudi vir preživetja ducatu ljudi, ki bi sicer hodili od svetovalke do svetovalca. Tudi če ne po nakupih, ste dobrodošli!

Tomislav Gruden - GTS

PRIŽIGAM SVEČO ZAKONU V SVOJEM MESTU, V SVOJI DRŽAVI

Ko beseda je izgubila besedo, ustvarilo se je pravo, ki nikoli nadomestilo ne bo izgubljeno besedo ta pravo.

Mogoče je ravno pravi čas, da se malo posvetim Zakonu o prijavi prebivališča. Zima je v polnem zagonu, dnevi pa vedno in še bolj mrzli. Tisti, ki imamo stanovanjski problem, dobro vemo, kaj to pomeni. Mraz je naš največji sovražnik. Čeprav je že februar, je vzdušje prav novembrsko ... Dan mrtvih. Enostavno se spomniš vseh pokojnih, ko gledaš ljudi, ki iz trgovine nosijo nagrobne sveče. Dobiš preblisk ljudi, s katerimi si delil slabe in lepe trenutke, a si jih vsaj delil. Zdaj jih ni več in v tišini premlelaš, zakaj so tako hitro odšli. Niso vsi odšli tiho. Marsikdo je odšel zelo glasno. Slišim njihov odmev besed, ki so opozarjale, da ne zdržijo več, enostavno ne zdržijo več. Kolikokrat me prevzame obup, ko še sama ne zdržim več, ko bi najraje ugasnila. In nihče naj ne reče, da sem odšla tiho, ker to ne bo res. Moj glas grmi venomer in opozarja, da so zadeve v naši državi, razmere v Evropi in svetu postale absolutno nevzdržne. In tako so grmeli moji prijatelji. Ja, grmeli so, a jih nihče ni uslišal. In naj mi nihče ne omenja molitve, ker vem, da so marsikdaj molili, da se neha to sranje, a niso nič izmolili. Kdo bo molil v imenu

bodočih 90 milijonov ljudi in novih 50 000 otroških trupel, ki bodo končali slabo zaradi »svetovne recesije«? Hkrati opozarjajo, da bodo izbruhnili socialni nemiri in se zanetile nove vojne. Katera je ta molitev, ki bo pomagala tem novim žrtvam pohlepnežev, ki bodo ojačali samo vojsko, a pomagali nam ne bodo? Moji otroški strahovi, samo vojne ne, so iz dneva v dan vedno večji, vedno bolj resnični. Ni to samo moj otroški bav bav, niso to sanje, te sanje so resnično sranje in resnično stanje. Ja, veliko jih je pomrlo, ko niso vedeli, kje bodo prespali, kje se bodo prijavi, skrivali so se pred poznanimi, sram jih je bilo in nihče jih ni jemal resno. Vsi so končali klavarno. Druga svetovna vojna ni vzela toliko žrtev, kolikor jih napovedujejo v tej recesiji. Je Hitler resnično takšen zločinec? Kdo bo kriv za te bodoče žrtve, ko so javno izpostavili ta podatek? Kdo bo ta naslednji Hitler na kubik? In kdo bo stal za bodočimi žrtvami zgrešenega sistema, ko bo naslednje leto še več brezposelnih, še več zaposlenih z minimalno plačo ali celo brez plače in upokojujencev na robu preživetja? Nihče, nihče! Vendar Hitlerja ne bi bilo, če ga ljudje ne bi sami podprli. On je bil samo zrcalna slika naroda, ki ga je izvolilo, se mu priklonilo. In koga mi volimo, komu se mi priklanjamo, kakšen sistem v resnici

častimo? Glede na dogajanje pri nas, glede na Evropo in glede na Nato se sprašujem, kje je naš Hitler skrit. Je med nami ali celo v nas samih? In če smo pri tem, kdo bi verjel izbrisanim in kdo meni verjame, da se kaj hitro lahko zgodi, da smo tudi sami izbrisani ... Sama se nimam kam prijaviti. Starši so se preselili in me ne želijo prijaviti. Center za socialno delo ima zapolnjene kapacitete. Pa tudi nič ti ne koristi, če si prijavljen na centru za socialno delo, ker tja uradno ne moreš dobivati pošte. Če odpreš poštno ležečo pošto, ne moreš dobiti pošte, ki je poslana iz državno javnih institucij. Se pravi, nimaš kam dobiti pomembne pošte. Že z izvidom zdravnika imam problem, kam mi ga bodo poslali. Človek ne more verjeti, če ne doživi. Imam oklesteno pravico do obveščanja, ki se tiče mene osebno. Smešno pa je, da vas za uklonilni zapor policija kaj hitro najde. Ene pošte ne moremo razrešiti, da bi se človek lahko branil, če je slučajno kakšna položnica za prekršek. Naenkrat pa srečate policiste, ki vas odpeljejo v uklonilni zapor ali pa v zapor za prestajanje kazni. Naenkrat si kriv. Sploh ne veš, kdaj so te v imenu ljudstva okrivili. Nimaš pravice do ugovora. Kje je vsa ta izgubljena pošta, kje je končala in kam so odšli moji prijatelji? In samo izvleček iz Zakona o prijavi prebivališča, 8. člen, zadnji odstavek, vam citiram:

Če pristojni organ podvomi, da posameznik stalno prebiva v naselju oziroma na naslovu, kjer je prijavil stalno prebivališče, oziroma je obveščen, da tam ne prebiva stalno, uvede postopek za ugotavljanje dejanskega stalnega prebivališča. Ta postopek uvede tudi v primeru, da se je posameznik za stalno odselil z območja Republike Slovenije, ali da nima prijavljenega stalnega prebivališča, čeprav v Republiki Sloveniji dejansko živi. Pristojni organ je dolžan uvesti postopek za ugotavljanje dejanskega stalnega prebivališča na zahtevo lokalne skupnosti, na območju katere je posameznik prijavil stalno prebivališče ali na območju katere dejansko živi.

V primeru, ko se v postopku ugotovi, da posameznik dejansko stalno prebiva na območju drugega pristojnega organa, se ugotavljanje stalnega prebivališča odstopi pristojnemu organu, na območju katerega posameznik stalno prebiva.

Če posameznik nima prijavljenega stalnega prebivališča, po določbah tega zakona pa ga tudi ni mogoče prijaviti, se za njegovo stalno prebivališče šteje naslov organa ali organizacije, kjer dobiva pomoč v materialni obliki, če na območju pristojnega organa tudi dejansko živi. Pristojni organ mora pred prijavo stalnega prebivališča pridobiti pisno soglasje organa ali organizacije, ki posamezniku daje pomoč. Če organ ali organizacija ne da pisnega soglasja, pristojni organ posameznika stalno prijavi na naslovu tistega organa ali organizacije, ki je posamezniku dal zadnji pomoč. **Organi in organizacije, ki posamezniku nudijo pomoč, morajo pri prijavi prebivališča sodelovati s pristojnim organom.**

Pristojni organ mora obvestiti organ oziroma organizacijo o prijavi stalnega prebivališča posameznika iz prejšnjega odstavka na njegovem naslovu.

Na podlagi dokončne odločbe, s katero pristojni organ ugotovi dejansko stalno prebivališče posameznika, vpiše v register stalnega prebivalstva novo stalno prebivališče, oziroma odjavi stalno prebivališče v primeru stalne odselitve z območja Republike Slovenije. Dokončna odločba velja kot potrjeno o prijavi oziroma odjavi stalnega prebivališča.

Če pristojni organ v postopku ne more ugotoviti, kje posameznik dejansko prebiva in po določbi četrtega odstavka tega člena ne more prijaviti njegovega stalnega prebivališča, na podlagi dokončne odločbe posameznika iz registra stalnega prebivalstva izbriše.

In seveda citiram še 25. člen, ki sankcionira take reveže kot smo jaz in mnogi med nami in še tiste reveže, ki bodo to postali:

Z globo od 400 do 1 200 evrov se kaznuje za prekršek fizična oseba, ki:

1. v predpisanem roku ne prijavi stalnega prebivališča ali spremembe naslova stanovanja ali ne odjavi stalnega prebivališča;
2. ne prijavi oziroma odjavi posameznika, mlajšega od 18 let, ter posameznika, ki ni poslovno sposoben;
3. ne prijavi oziroma odjavi otroka v primeru izvrševanja roditeljske pravice;
4. se ne prijavi oziroma odjavi ali se v predpisanem roku ne prijavi oziroma odjavi pristojni policijski postaji;
5. ne prijavi oziroma odjavi ali v predpisanem roku ne prijavi oziroma odjavi oziroma obnovi začasnega prebivališča;
6. ne prijavi ali v predpisanem roku ne prijavi začasnega odhoda z območja Republike Slovenije oziroma vrnitve v Republiko Slovenijo za več kot 60 dni ali z namenom, da bo tukaj stalno prebival.

Verjemite mi, da organizacije ne sodelujejo. In kaj je državljani Republike Slovenije, ki je izbrisan iz registra stalnega prebivališča, ki je osnova državljanstva? Je avtomatsko tudi brez državljanstva? In čigavi ste potem? V kateri državi živite? Katere so vaše pravice? Kdo ste? Nihče ste. Še manj kot nič ste. Izbrisani ste. Ja, vedite, da ste kot državljani lahko po naši veljavni zakonodaji izbrisani, če to želijo narediti, če ostanete brez stalnega prebivališča, kar se pa lahko zgodi marsikomu med nami, če malo bolj realno premislite. Slučajno se ločite, odselite od staršev, poročite z nekom, ko jo ali ga vaši ne marajo, vas razdedinijo, vam zmanjka za najemnino ali stroške in vam grozi izgon, ne morete odplačati kredita, niste dobili plače in naenkrat ugasnete kot državljani. In kakšna je naša zakonodaja? Kaj mislite o tem?

Kaj pa recimo res črn scenarij? Najprej vas izbrišejo iz registra. Ker nimate kje prejemati pošte, tega tudi ne veste. Nato vas enostavno odstranijo in nihče ne ve, da vas več ni. Nikjer obvestila o vas, saj enostavno ne obstajate. Le redki posamezniki se vprašajo: »Hja, čuj, Jožeta pa že dolgo nisem videl, je sploh med živimi?« In zavlada tišina. In Jožeta ni in ni, že leta in leta ga nihče ni med nami videl. Prižigam svečo Jožetu, ki ga že leta nisem videla, temu nevidnemu Jožetu, ki je bil izbrisan ali pa je lahko izbrisan. In prižigam svečo temu zakonu, ker ni vreden, da leži med našimi uradnimi listi.

Decembra leta 2006 sem prejela na prošnjo, da se mi neke uredi prijava prebivališča v Ljubljani, kjer sem realno takrat živela osem let, takšen odgovor s strani centra za socialno delo.

Spoštovana ga. A. O.!

Opravičujem se vam za pozen in na žalost negativen odgovor na vaše vprašanje. Nismo vas pripravljeni prijaviti na naš naslov, ker za to ni niti formalnih niti vsebinskih razlogov. V Ljubljani je na vseh petih CSD-jih prijavljenih preko 300 občanov, kar presega vse razumne okvire, zato smo ljubljanski CSD-ji pobudniki za spremembo zakonodaje, ki ureja prijavo prebivališča. Pri prijavah smo zelo restriktivni in dosledni in prijavljamo le osebe, ki v celoti izpolnjujejo tri kumulativne pogoje za prijavo, kar pri vas ni primer.

Lepo pozdravljeni!

M.

Poslala sem pa tako prošnjo:

Pozdravljeni, g. M., sem A. O., rojena v Slovenj Gradcu leta 1973. Imam en velik problem, in sicer mi je nujno potrebno, da uredim prijavo stalnega bivališča. Trenutno sem še prijavljena na naslovu K..., 3320 Velenje, ampak to stanovanje so moji starši prodali in se preselili v drugo. Mene ne želijo prijaviti. Osem let sem že v Ljubljani. Od tega sem delala na RTV SLO kot samostojni podjetnik. Že osem let bivam v Ljubljani na različnih lokacijah. Nimam nobene pogodbe o začasnem bivališču, ker je pač nihče noče ne napisati in ne podpisati. Trenutno živim pri prijateljih, ker so pač vrata mojega doma zaprta. Nisem prejemnik nobene socialne pomoči in ničesar. Preživljam se s priložnostnimi deli in nekako mi to zaenkrat še uspeva. Vendar me ob vsem tem zelo skrbi urejanje osnovnega statusa. Ker sem v Ljubljani že toliko let in sem vključena v marsikatero projekte, ki so vezani na to področje, se mi zdi enostavno neumno, da bi morala urejati osnovno dokumentacijo v Velenju, kar mi vzame ogromno časa in še po žepu me udari, ko se moram nenehno obremenjevati s prevozi in podobno. Prebrala sem Zakon o prijavi prebivališča. V stiski sem, ker nikakor ne morem ugotoviti, kako naj ta problem razrešim. To je na kratko, kar se tiče osnove mojega delovanja in problematike. Prosim, če mi lahko kako pomagate, da bi ta problem razrešila, da lahko grem naprej in se ne ukvarjam z osnovo, ki me zelo zaustavlja pri mojem delovanju.

Lep pozdrav!

A. O.

In kaj naj sedaj?

Anastasia Om

Gostujoči kolumnist:
Tomaž Z.

foto: osebni arhiv

MASKE DEMOKRACIJE

Maske, karnevali in pustni čas. Dva tedna direndaja. Ljudskih veselic. Potem pa spet vse po starem. V ospredje ponovno stopi letošnji karneval demokracije. Političnega boja za oblast oziroma vsaj dober rezultat na naslednjih lokalnih, parlamentarnih ali pač kakih drugih volitvah. Maske se spreminjajo. Včasih tudi padejo. Nato poberejo ali zamenjajo. Za njimi so izvoljeni predstavniki ljudstva, sindikalne, študentske, invalidske ali pač katere koli že druge organiziranosti. Vsebinska in ključni motiv pa ostajata ista. Neznosna lahkotnost bivanja pri oblastniškem koritu, zaradi katere se – razen za pusta – družbene razmere še zlepa ne bodo spremenile.

Pristna primera domačega demokratičnega karnevala sta gotovo političen odstrel Karla Erjavca iz vladnih revirjev in predlog zakona o povišanju minimalne plače na 563 evrov neto. Že tako ne najbolj prepričljiva maska demokrata in borca za pravice upokojujencev se je še nekoliko skrhala ministru za okolje in prostor, ki je v postopku politične nevtralizacije. Ne tudi likvidacije, kajti Erjavec s selitvijo med poslance ostaja na političnem površju. Voda mu sicer v grlo teče še zaradi več drugih stvari. Predvsem nakupa oklepnikov Patria, saj ga nevestnega dela na obrambnem ministrstvu v prejšnjem mandatu bremeni obtožni predlog skupine tožilcev za pregon organiziranega kriminala. V tem mandatu pa ga je nevestnega dela, tokrat na Ministrstvu za okolje in prostor, s pozivom predsedniku vlade, da ga razreši, obdolžilo računsko sodišče.

Ob primeru Erjavca je ponovno napočila tudi maska politične modrosti predsednika vlade Boruta Pahorja. Zvijaja z ustavno presojo Zakona o računskem sodišču, ki bi naj pomirila predsednika DESUS-a in strankarske upokojujence obdržala v koaliciji ter vladi, se je namreč obrnila proti njemu. Poziv računskega sodišča je predlog za izključitev. Je najresnejši javni opomin. Odločitev za ali proti pa stvar presoje in odgovornosti predsednika vlade. Toda če ustavne presoje ne bo, Erjavec in DESUS že napovedujeta ustavno obtožbo prav zoper lik in delo Boruta Pahorja. Z vložitvijo predloga za razrešitev po strankarskem ključu vsiljenega ministra za okolje in prostor naj bi sprožil neustaven postopek.

Politične barve menja sicer tudi celotna maska slovenske socialdemokracije. Pravzaprav pa celotne samooklicane parlamentarne levice. V brezčutnem uradniškem svetu državnega aparata in njegove represivne vsemogočnosti ni socialnega čuta za vsakdanjo stisko ljudi. Ob rednem sofinanciranju iz državnega proračuna predvolilne potrebe strank zadovoljujejo tudi vsa velika domača podjetja. Povišanje z zakonom zagotovljene minimalne plače na 563 evrov neto je korenček. Dokler ta znaša sedanjih 460, jo prejema okoli dvesto tisoč še redno zaposlenih ljudi. Palica je paketna rešitev, da bi z dvigom minimalne plače spremenili tudi delovno zakonodajo. Zahtevajo jo delodajalci in mecenji političnih potreb. Več tudi za maskami demokracije skrite izvoljene predstavnike ljudstva bo ostalo, če se bo v paketu med drugim odpravil dodatek na delovno dobo in skrajšalo plačevanje bolniškega nadomestila s sedanjih 30 na 20 dni.

Za maskami domače demokracije tako niso stranke, pač pa politična podjetja. Uvažamo denar, izvažamo ideje, podpiramo svoja podjetja in kot pustne šeme obračamo do sodelovanja na volitvah upravičene ljudi. Se pač splača. Pri sebi in svojih ne bo varčevala niti ta vlada. Hvaležni naj bomo, da vsaj ne zapravlja. Predlog obsega sofinanciranja političnih strank iz državnega proračuna v letu 2010 ostaja enak kot v letu 2009. Skupaj 2,8 milijona se deli glede na število osvojenih glav ob zadnjem preštevanju razpoloženja melanholičnega volilnega telesa. Za največji dve stranki, vladne socialdemokrate in opozicijske slovenske demokrate, to pomeni okoli 800 tisoč evrov stabilnega letnega prihodka. Vir tega so davki. Plačuje jih delovno ljudstvo. Brezposelnost se veča, izterjani davki pa manjšajo. Zato bodo za začetek dvignili trošarine. Na bencin in naftne derivate še ne, že s 1. aprilom pa na cigarete. Upora zoper oblast od odvisnih od tobačne naslade res ni pričakovati.

Ob pustu in pustnih karnevalih je posmehovanje razgaljenim maskam demokratične oblasti legitimno. Gotovo sta v tokratnih pustnih načrtih še najbolj na udaru prav lika Karla Erjavca in Boruta Pahorja. Toda s pustom vred se v pozabo pokoplje tudi letni pregled najbolj očitnih političnih spodrsiljajev, napak in zablod. Do naslednjega pusta pa se na sceno vrnejo maske in diktat demokratičnega karnevala. Politični boj za naslednji volilni rezultat.

Pamflet:

PACIENTI SO MI POVEDALI

UPK Polje, Hrastovec, Idrija, Ormož itd. Se je kaj spremenilo glede na bivši sistem v totalnih ustanovah? Pacienti oziroma uporabniki psihiatričnih storitev pravijo, da se je. Včasih so šopali z injekcijami na veliko kot po tekočem traku, dajali elektrošoke. Danes so v oblekah, ne več v »kacetarskih« haljah in na voljo je več psihofarmakov. Dobili pa so Zakon o duševnem zdravju, ki zopet uvaja t. i. elektrokonvulzivno terapijo. Korak nazaj v humaniziranje duševnih stanj. In celo ne boste verjeli, 11. člen pravi, da se lahko delajo »znanstveni« poskusi na ljudeh. Seveda se kršijo mednarodne norme. Kršita se evropski zakon in Ženevska konvencija in deklaracija o človekovih pravicah. Res ne vem, če so zakon poslanci sploh prebrali in jim je vseeno, če bo kdo tožil državo. Nova poglavja v prihodnosti duševnega zdravja?! Pozdravlja vas Josef Mengele! Hja, kje pa smo? Ali nismo že globoko v 21. stoletju, kaj se dogaja pri nas?!

Črtomir Clonsky

Zh Zh

Mali kralj Žigažaga
in Veliki kralj Roman

KRALJ IN KRALJ

MALI KRALJ

KORAKAM ZDAJ V ARMİJO LJUBEZNI,
KORAKAM SOLDATOM NAPROTI,
PRIŠEL JE DAN,
PRIŠLA JE NOČ,
KO S TABO SEM SE SPREHAJAL VEDOČ,
TI PA SI BIL TAM NAVZOČ, BLED IN MOKER.
BOMBE SO LETELE, KO SI LIZAL MOJEGA PITONA,
EKSPLOZIJA JE BILA MOČNA V TISTIH DIVJIH NOČEH.
ODHAJAM ZDAJ NA SPOVED,
SAJ GREŠIL SEM NA SVETO NOČ.

VELIKI KRALJ

VEDNO SEM MIREN,
VEDNO SEM PRIDEN,
VČASIH SAMOTEN,
NIKAMOR NE HITIM,
OB MISLI NA TEBE HITRO ZBEŽIM,
DA OD TEBE KAJ NE DOBIM.
NIKOLI SE NE BI TI PRIBLIŽAL,
KAJ ŠELE DOTAKNIL,
SAJ OD TEBE, KOT VEDO VSI,
NIKOLI NIČ NI.
NOBEN SI TE NE ŽELI.
LE POJDI, KAMOR TVOJE SRCE ŽELI.
IZPOVEJ SE SVOJIH GREHOV VSEH,
PA BOŠ VIDEL, KAJ TI JE ŠE PREOSTALO ...
NAJ TVOJ PITON S TEBOJ MIRNO SPI,
SAJ DRUGEGA OD NJEGA OB VSAKEM DOTIKU NIČ NI.

foto: Matilda M. Dobro

Kraljevi recenzor:

FORUM »PO JAVNI RAZPRAVI O DRUŽINSKEM ZAKONIKU«

9. 12. 2009, Cankarjev dom

Samo predavanje je bilo v večini namenjeno vprašanju, ali naj istospolni partnerji imajo pravico do otrok ali ne. Večina slovenskega prebivalstva je proti temu, saj še vedno verjamejo v družino kot zvezo med moškim, žensko in otroci, medtem ko jim zamisel, da bi dva moška ali dve ženski imeli otroka, zdi milo rečeno morbidna. Kakor se je pošalil eden od predavateljev:

V vrtcu se pogovarjata dva otroka, pa pravi eden: »Ti, a veš, da imam jaz dva očeta, dve

mami in tri pse?«

Pa mu drugi odgovori: »Kaj, tri pse?«

Šalo na stran. V večini primerov bi otroci iz istospolnih razmerij prišli bolje skozi kot tisti, ki imajo pijane očete ali mame in so večji nepotrebnih vzgojnih ukrepov, to se pravi tepeža ... Bi pa tak otrok v svojem življenju imel nemalo težav pri samem odraščanju, saj bi mu bilo zelo težko razložiti, zakaj nima mame ali očeta, zakaj ni tak kot ostali? Na koncu smo se verjetno vsi prisotni strinjali, da bi bilo verjetno

najbolje tak zakonik sprejeti, ampak kakor sem slišal, bo verjetno predlog zakona padel v vodo ... Me je pa nedavno zmotil članek v Mladini, kjer je nekdo izjavil, da priznava istospolna razmerja, ampak da jim otrok vseeno ne bi dal. Je pa taisti izjavil, da bi razdedinil svojega otroka, če bi bil istospolno usmerjen. Toliko o skrbi za otroka!

Marko Nakrič

022
KRALJI
ULICE

IF THE KIDS ARE UNITED — VII. BENEFIT FESTIVAL

26. 12. 2009, Menza pri koritu, AKC Metelkova

Na Metelkovi se je odvijal koncert več rock-punk skupin. Nastopali so O. D. H. iz Umaga, Sensation iz Izole, Badale iz Republike Nove Jarše, Ljubljana, Iamdisse iz Ajdovščine in Nove Gorice in In-sane iz Gornje Radgone. Koncert je

bil namenjen antifašistični borbi, saj je večina komadov govorila ravno o tem. Izpostavil bi nastop skupine Sensation, saj ima pevec neizmeren dar spreminjanja glasu iz sekunde v sekundo. Sam koncert je minil v prijetnem vzdušju in znova

se je pokazalo, da borba še vedno traja, da mnogim še vedno ni vseeno. Živela protifašistična borba, pa če samo z zelo dobrim koncertom, kot je bil ta!

Marko Nakrič

LJUDSKA KUHNA

Recept za fižolov pire za eno osebo
(hrana za odpravo impotence)

Sestavine:

- 3 kg rjavega fižola v konzervi,
- 2 čebuli,
- 1 glavica česna,
- 1 vrečka parmezana,
- ¼ kg mletih orehov.

V posodo s fižolom naribamo čebulo in česen. Dodamo vrečko parmezana in orehe. Vse skupaj pretlačimo in premešamo. Pogrejemo v mikrovalovni pečici in fižolov pire je pripravljen. Skupaj s svojo najljubšo solato boste imeli odlično kosilo. Dame bodo zaznale spremembo ...

KTM – Ceglar Mare

foto: Nona

Kraljeva večerja

Potrebujete nekaj listov radiča, endivje, nekaj listov mehke solate in ledenke ter česen, sol, kis in nekaj kapljic olja. Če nimate kruha, paše zraven polenta.

Dober tek!

Vaša Smiljana

IZMIŠLJENI PORTRETI MATEJA BANA

Po dobrih dveh letih bomo – sedaj ko imamo končno na razpolago več zidov – spet uvedli oziroma nadaljevali s predstavljanjem različnih umetniško obrušениh oseb in predvsem njihovih stvaritev, ki bodo vsaj en mesec razstavljene v prostorih našega društva. Odprtje razstav bo predvidoma vsakega petega v mesecu, če bo dovolj zainteresiranih, sicer pa se bo kakšna razstava razkazovala pač kak mesec dlje. Vse, ki bi radi razstavljali v našem dnevnem centru na Pražakovi 6, vabimo, da se nam oglasio na e-naslov: kraljiulice@gmail.com. Prvi razstavljalec svojih del na sveže prepletkanih stenah je Matej Ban, ki se nam skozi intervju predstavlja v nadaljevanju.

Kaj so o razstavi povedali naši obiskovalci?

Andro, 40 let

Raje imam boga kot hudiča, zato mi razstava ni všeč oziroma je prava tema. Izbor obrazov, ki so naslikani, v meni vzbuja agresijo, neprijetne občutke – in ne glede na to, da je tehnika s slikarskega vidika v redu, mi torej ni všeč.

Jože, 48 let

Razstava se mi dopade že zato, ker stena ni prazna in lahko gledaš v nekaj lepega. Slike se mi zdijo zares umetniške.

Davor, 43 let

Razstava se mi zdi v redu in imam o njej samo pozitivno mnenje. Zakaj? Všeč mi je način, na katerega so slike narisane, zdi se mi, da je avtor pravi umetnik.

foto: Nona

Koliko si star in kako se predstavljaš? Imaš morebiti umetniško ime?

Star sem 30 let, lahko sem Matej, Ban – ali kar oboje skupaj.

Koliko časa se že ukvarjaš z risanjem oziroma ustvarjanjem?

Pravzaprav že vse življenje po malem, oče je bil namreč slikar in verjetno sem po njem podedoval ustvarjalno žilico.

Si že kdaj razstavljaj, ali je to tako imenovani debut?

V bistvu rišem in slikam bolj iz potrebe, slike pa ponavadi podarim, tako da te izkušnje do sedaj še nisem imel.

V kateri tehniki najraje ustvarjaš?

Najraje slikam oljne slike.

Koliko časa traja ustvarjanje ene slike na primer?

Povsem odvisno od navdiha. Kadar me prime, je slika narejena zelo hitro, za oljno je denimo treba čakati dlje, ker se pač oljne barve sušijo več časa.

Kje ponavadi dobiš idejo za sliko? Rišeš portrete resničnih ljudi, si jih izmisliš, jih prerisuješ ali se zadeve lotiš kako drugače?

Kot že rečeno, pomembna je ideja. Ko jo dobim, vse steče. Je pa res, da ponavadi rišem izmišljene podobe.

Zdaj pa h konkretni razstavi. Kakšen naslov ima in v kakšni tehniki si ustvarjal tokrat?

Gre predvsem za barvice in svinčnik, poimenoval pa sem jo Izmišljeni portreti, z izjemo enega portreta, ki predstavlja prijatelja Nika.

Nam za konec lahko zaupaš še tvoj življenjski moto?

V moji družbi ni nikoli dolgčas, saj imam polno energije.

Pogovor opravila Mirjam Gostinčar

foto: Nona

DNEVNIK

Drugič od tretjič

11. 5. 2009

V Ljubljani poznam štiri ljudi, ki so dali čez podobne težke razmere. Darinko, ki je sedela v Turčiji, ko sem bil jaz še mulec. Znanca Marjana, ki je sedel v Venezueli, in dva znanca, ki sta sedela v devetdesetih letih v Maroku, vendar v Tangerju, kjer je zapor mnogo bolj human. Če le pomislim, kakšno srečo sem imel vsa ta svoja nora leta na vseh svojih potovanjih po deželah tretjega sveta! V sebi sem vedel, da bo prišel dan, ko bom moral plačati vse za nazaj. In se je zgodilo. Kmalu bom star šestinštirideset let; zdaj vidim, da moram ostanek življenja potovati s tokom in ne proti njemu, kot sem doslej.

12. 5. 2009

Jemljejo kri in pregledujejo za sifilis. Šele danes sem prvič slišal, da je v zaporu polno sifilisa. Zopet je dež, vse smrdi, nizek pritisk, malo se je ohladilo. Drugače pa je vse po starem in spet se mi je nabralo perilo, vendar danes ne bo nič s pranjem. Zaradi vremena nimam kje posušiti. Spet eden tistih dni, ko zutraj sovražim sebe, popoldan pa ves preostali svet. Z eno besedo »fuck« na celi črti. Popoldan se je vrnil z obiskov Đemal, v Franciji rojen Maročan. Obiskala ga je mama, ki je priletela iz Francije. Prinesel je električno napravo, ki si jo pričvrstiš na prsi kot neke vrste električno masažo.

Šef sobe Grupi pa je prinesel sto gramov hašiša, tako da bom lahko spet kaj zaslužil. Zdaj imam družbo iz Evrope – hvala bogu; z Đemalom govorim arabsko, ker on ne zna angleško, jaz pa ne francosko. Je zelo kul dečko, zvit in inteligenten. Dobili so ga s trinajstimi kilami hašiša v avtu na meji, ko je hotel iz maroškega Tangerja v Španijo. Odsedel je že osem mesecev. Čaka ga še deset.

Igor

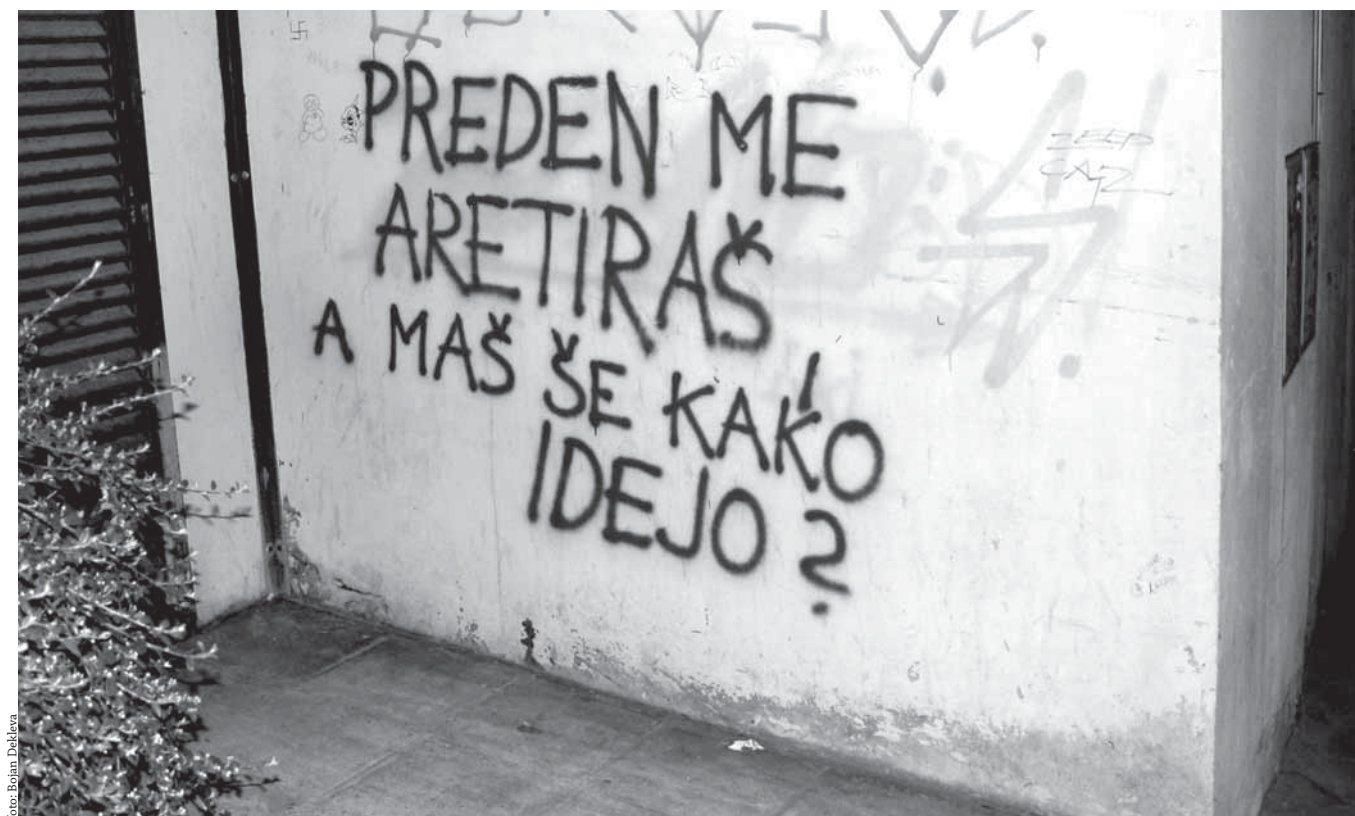

foto: Bojan Dakić

ČIKHAJKU

Čik u sneg zabit,
čaka na moj srep pogled,
pogorela sm.

Mirka

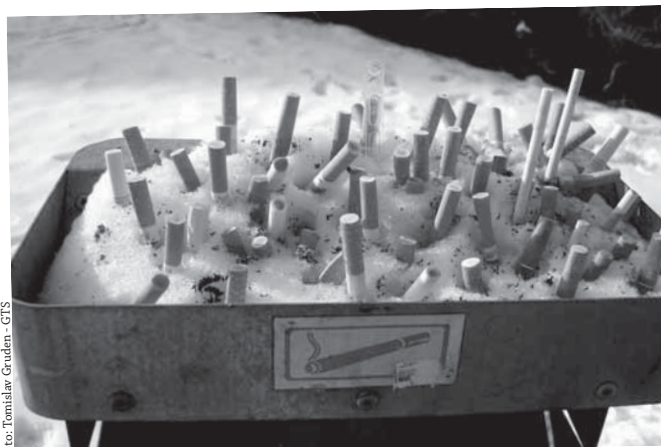

foto: Tomislav Gruden - GTS

JAZ NISEM NANDI, JAZ SEM FERDINAND!

2. del

Užival sem s prijatelji in bil vedno v družbi lepih deklet. Žurali smo noč in dan. Vse diskoteke so bile naše – od Turista do Palme, ob nedeljah pa K4. Poznal sem redarje, DJ-je, v glavnem vso Ljubljano s policaji vred.

Pohat smo začeli že kot 16-letniki in pri tem tudi ostali. Imeli smo najboljše avtomobile in noreli od žura do žura, samo da se je dogajalo ... Denar ni bil nikoli problem, vsi smo ga bili polni, še spat nam ni bilo treba, ker se je ves čas kaj dogajalo. Največkrat smo se zbudili v kakšnem fletu ali hiši pri tistemu, ki je bil sam doma. Stalno smo delali štale po zabavah, v mejah normale sicer, vsaj takrat smo tako mislili. Viskiji in šampanjci so tekli v potokih, da o »žberlah« niti ne govorim. Vsega je bilo v enormnih količinah. Prišle so tudi resne punce, s katerimi smo ravnali kot s princeskami, samo da so bile zadovoljne. V tujino smo hodili po garderobo in ostale stvari, ker v Jugi ni bilo kaj dosti kupiti – razen domačih izdelkov. Počasi smo začeli hoditi po Evropi, predvsem v Avstrijo, Italijo in Nemčijo. V Jugoslavijo smo švercali vse mogoče, ker je bilo tukaj vse trikrat dražje, nam pa je bilo to v veselje, pa še dober feder je bil. Čas je hitro tekkel in naenkrat smo bili stari dvajset let. Začeli smo hoditi v Holandijo in žurat po Rdeči četrti, tam je res noro. Zmeraj sem s sabo vzel pravo ekipo in žurali smo do nezvesti. V Holandijo sem začel hoditi tudi po dvakrat na mesec in res je bilo hudo. Začeli smo sklepati prave posle in spoznavati prave ljudi po vsej Evropi. Bili so zlati časi v Jugi. Nič nam ni bilo težko, skupaj smo bili sami dobri prijatelji, ki bi drug za

drugega naredili vse. Kmalu smo imeli resne punce, samo zato, da bi se malo umirili, ker je bilo vsega preveč. Punce so nas vsaj malo vlekli nazaj, če jih ne bi imeli, bi bili zdaj že dva metra pod zemljo ... To so bili eni izmed najlepših trenutkov v mojem življenju. Juga je bila zakon in zelo mi je žal, da se je zgodilo to, kar se je v devetdesetih. Gremo naprej. Kam?

Ferdinand

foto: Matilda M. Dobro

foto: Matilda M. Dobro

025
KRALJI
ULICE

KORAKI PO POROKI, 3. del

Seveda se z ženo še vedno ubadava s stanovanjskim problemom, saj mi na Javnem stanovanjskem skladu v Ljubljani še kar naprej in naprej obljublajo to moje neprofitno stanovanje. To se vleče že kar nekaj let in zadevi ni ne konca ne kraja. Kadar koli jih kontaktiram, je stanje isto in se nikamor ne premakne. Ah, to moje čakanje. Zelo je neprijetno, sploh pa človeku, ki potrebuje bivališče. Pa tudi nisem več niti tako mlad, zato se z ženo sprašujeva, ali bo tudi za naju na tem področju kdaj posijalo sonce. Zaradi tega večkrat prideva tudi v kak spor, saj sva že skoraj čisto obupala nad tem čudežem, ki naj bi se sedaj po novem zgodil nekje spomladi ... Po tolikih letih čakanja in prilaganja raznih dokumentov naj bi se človeka le dalo na človeško prostornino

stanovanja. Ali se pač motim? Nekateri mi potem še mečejo pod nos, da nisem edini in da je prosilcev vedno več, a sam mislim, da v vsakem sodu enkrat pridemo tudi do dna. Tu ga kar ni in ni videt ... Sedaj sva z ženo v bivalnem prostoru, ki meri komaj osem kvadratnih metrov ... Lep pozdrav do prihodnjič! Upam, da bom lahko veselo najavil, da sva se končno preselila v nov brlog.

Toni Meško

MUČENIK

V srcu silita
sreča in smeh.
A življenje
sili
v jok.

Le ljubezen dvigne
voljo
v plus.

A kus, en
požirek
hrane,
si »otrok«, »otrok«
v meni
želi.

Bosco

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

* **Demonstracija beračev.** Včeraj zjutraj so demonstrirali pred policijskim ravnateljstvom na Dunaju berači. Policija je namreč dala nabiti razglas, v katerem pravi, da je Rothschildovo volilo že popolnoma izčrpano. Kakih 200 beračev, med njimi mnogo bolnih, slepih in hromih, je protestiralo proti temu razglasu. Vpili so: »Nam niste dali ničesar!« Policija je demonstrante sicer razgnala, ti pa so se zopet zbrali in nadaljevali demonstracije.

Slovenski narod, 25. 2. 1911.

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760. VABLJENI K SODELOVANJU!

Knjigo Meseno spoznanje avtorja Franja Franciča lahko sedaj naročite tudi po pošti! Na naslov "Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana" nam pošljite naročilnico s spodnjimi podatki, mi pa vam bomo poslali knjigo, ki jo plačate po povzetju. Cena posameznega izvoda je 6 evrov, potni stroški in stroški pakiranja so zajeti v ceno.

NAROČILNICA

Ime in priimek:
Naslov in poštna številka:
Telefonska številka:
Število izvodov knjig, ki jih nepreklicno naročate:
Vaš podpis:

Knjigo lahko naročite tudi tako, da zgornje podatke pošljete na naš e-naslov: kraljilulice@gmail.com.

KRALJI ULICE ME JE REŠIL!

Časopis namreč ... Že dolgo časa se nisem sprehajal po mestu. Med tržnico in Tromostovjem sem zaslutil, da bom tam morda srečal prodajalca Kraljev ulice. In čez sekundo sem res srečal prodajalko in jo prijazno zavrnil. Tja, kamor sem šel, se namreč ne bi spodobilo imeti kaj takega v rokah. Naslednji trenutek sem se premislil. Kaj bi me lahko bolje rešilo neprijetnega in nepredvidljivega druženja kot Časopis, ki ga lahko odpreš in prebiraš kjer koli?

Vsak korak bližje sem bil bolj pomirjen, da imam pri sebi Časopis. Nisem pričakoval tako nenavadnih socialnih situacij, kot so se zgodile. Ob vstopu v mogočno stavbo sem – ne preveč urejen – prvi stik navezal z dvema zelo urejenima gospema, ki se ob mojih šalah nista pustili motiti. No, povedali sta mi, da moram počakati v nekem prostoru in še prej odložiti garderobo, pa sem jima odvrnil, da prtljage nimam s seboj. Ostali sta mrzlo hladnih obrazov, šale nista razumeli.

Prazni kozarci, še nekaj zelo urejenih gospa in sterilen prostor. Zatekel sem se k oknu nasproti vrat in odprl Časopis. Zdelo se mi je trapasto, da bom po toliko letih mučenja, za kar naj bi mi danes nekdo čestital, moral še čakati: si morete misliti? Naročili so nas 15 minut prej, da bi bili vsi točni. Za koga? Sedem let sem nekaj delal – in zdaj mi bodo priznanje za to dali neki ljudje, ki jih sploh ne poznam, in še prej naj pridem, da jih bom lahko čakal? Še dobro, da sem imel s seboj Časopis, ker hec se je še le začel in namesto jeze sem začutil ironijo.

Po klepetu s kolegico se je težji del začel. Že prej vidno napeta ženska nas je poklicala k vratom: »Nosilci listin, sem.«

»Je to kletvica?« sem se želel pohecati, pa ni šlo skozi. Morali smo stopiti v vrsto in zagrozila nam je, da se ne smemo premakniti. Prvim trem v vrsti je podala navodila, ki jih nisem slišal, njen ton glasu pa me je vrnil v vrtec. Spomnil sem se strahu, ki sem ga doživel ob vzgojiteljici, ki je rekla, da moramo vse pojesti, in tako dobesedno sem jo tudi vzel ter pojedel še kost od piščančjega stegna. No, danes sem imel pomoč, ki je kot otrok nisem imel: družbeno kritično razmišljanje. Vem, da sem deloval neprilagojeno, ampak smeh je edino, kar sem takrat zmogel in nisem ga mogel zadržati. Kolega zraven mi je namignil, da je še malo pod vtisom prejšnje noči in da bi potreboval ta kratkega, da bi tole lahko preživel, na desni strani pa je luštna visoka dama prikrivala presenečenost, dokler se nisva srečala s pogledom in oba dojela, da je situacija – ironična.

Ja, ljudje se v družbi obnašamo po nekih vzorcih. Današnjega smo lahko vsi videli že čez nekaj minut, ko je zdaj še bolj vidno napeta gospodična začela z enakim glasom in prepričanjem, da dela prav, postavljati v vrsto tudi tiste gospe in gospoda, ki so nam potem izročili te listine. Spogledali smo se čez dvorano in se nasmehnili. Verjetno so se že predali, saj so delovali, kot da je ta procesija nekaj, česar so vajeni.

V dvorani nas je čakalo nekaj podpornikov. Vstopili smo, za nami tisti, ki nam bodo podelili listine, in se je začelo. Aha, zdaj mi je jasno. Dama, ki nas je postrojavala, je ustvarjala vzdušje, da se tu nekaj resnega dogaja. Ker je bil program sila dolgočasen, nas je morala prepričati, da je naše obnašanje tisto, ki šteje. Torej, ta maša se je začela kot uvodni govor. Spomnil sem se, zakaj sem nehal hoditi k maši: ker je bilo bolj pomembno, kako smo oblečeni in kako se obnašamo, kot pa to, kar slišimo in kar odgovorimo. In bolj kot to, kako čutim in kaj mislim, je bilo pomembno to, kako nekaj izpade. In nenazadnje sem nehal obiskovati ta obred, ker sem vsako nedeljo moral priznati svojo grešnost in si tako govoriti, da nisem OK. In tu je bilo podobno. Nisem imel svečane obleke, nisem poznal protokola, nezadržno sem se smejal in s tem pokazal svojo neprilagojenost. Skratka, kljub temu, da sem se sedem let

mučil za to listino, zaradi svoje neprilagojenosti pri obredu nisem bil OK.

No, efekt prenapete in stroge dame je očitno vžgal. Mi in naši bližnji smo verjeli, da je to res nek dogodek, tisti, ki so nam dali listino, so lahko pokazali svoje bralne sposobnosti. In po eni uri smo lahko spili kozarec soka in pojedli mali sendvič. In potem se je začel spet neprijeten del druženja. Kaj si lahko rečemo, povemo? Sotrpin, ki sem ga videl prvič v življenju in sva se zaradi neprijetnosti dogodka očitno hitro povezala proti skupnemu sovražniku – prenapeti dami in obredu, ki je bil izven dosega najinih socialnih sposobnosti – mi je priznal, da so se mu pošteno spotile dlani in da bi potreboval ta kratkega, da malo pride k sebi. Odvrnil sem mu, da je morda to zanj najtežji del celotnega dela. Ker smo demokratična družba, so tisti, ki so prej stali nasproti nas in nam potem v dolgi proceduri predali listine, zdaj hoteli pokramljati z nami. Gospa, ki je imela prej čast podati nam listine, me je nagovorila, jaz pa sem ji v svoji nerodnosti odvrnil, da je premalo sendvičev, ona pa, da naj ne bom preveč fin in naj si kar vzamem več sendvičev, čeprav jih je zelo malo. A zdaj smo pa lahko barbarski? No, listino sem zavil v Kralje in odvihral nazaj čez Ljubljano.

Pravi hec je ta, da se v svojem profesionalnem delu veliko ukvarjam z »učenjem socialnih veščin«. Če sem iskren, se v mnogih vsakodnevnih situacijah počutim izgubljenega. In takrat se počutim izzvanega. Kot da me situacija pripelje do tega, da izpadem smešno. In ker sem kar pameten, potem pazim, da teh smešnosti ne izpeljem, ampak mi le kaka uide. Vedno se mi zdi, kot da vsi vedo, kako se je treba obnašati, sam pa tega ne vem. Trik družbene moči je preprost: družbeni rituali naj bi nam pomagali, da vemo, kako se obnašati. Torej: napredovanje po družbeni lestvici je bolj napredovanje zaradi prilagojenega obnašanja (pogosto vezanega na prilizovanje in prikrivanje resnice, pravih čustev in pretvarjanje) kot pa stvar sposobnosti, marljivosti, dela. Višje kot si, manj obveznosti prinaša tvoja funkcija: tisti najvišji (se) le še podpisujejo. In tisti na dnu so le v krču, da ne bodo kaj narobe naredili. In ta krč je grozen. In da ne bi naredili kakšne napake, so preventivno napizdeni.

Tako nekako sem razmišljal, ko sem odhajal s te prireditve.

Časopis mi je poleg zaščite, da sem imel nekaj v rokah in to lahko uporabil v najbolj kritičnih trenutkih, pomagali predvsem s tem, da sem to zoprno situacijo v mislih zapisoval v obliki tega članka. Včasih nam ob težkih občutkih, predvsem strahu, osamljenosti, izločenosti, lahko pomaga občutek, da je nekdo z nami. In tokrat mi je – čeprav dogodek na videz in navzven ni bil nič groznega – k pravi zabavi pomagal Časopis. Hvala!

Joli

PISMO BRALKE

So dnevi, ko se imamo preprosto radi. Ko je nekoga nujno objeti, mu pomagati ter se mu nasmehniti, ga bodriti.

Bistvo samozaveznega obnašanja je pozitivna samopodoba, odvisna od naše družinske naravnosti, pričakovanja in miselne usmerjenosti, samospoštovanja. Današnji dan vodi v prepričljivost in spoštovanje sočloveka. Pomembno je, da se znamo pogajati, popustiti in vztrajati v dobro sebe in vseh nas.

Ko tiho pada sneg, dež, me korak nese mimo kraljev ulice in očarajo me grad, prijazen pozdrav in prijateljeva topla beseda. Takrat vam vsem iz srca želim zdravje, delo, srečo na vseh vaših poteh.

Taja

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Fotografske razstave

KAJ: Pisma Maji – Petar Dabac
KJE: Cankarjev dom, Mala Galerija, Ljubljana
KDAJ: do 14. 2.

KAJ: Beton – Saša Kos
KJE: Cankarjev dom, Mala Galerija, Ljubljana
KDAJ: 15. 2. (do 14. 3.)

KAJ: We are dogs! – Jaka Babnik
KJE: Galerija Fotografija, Mestni trg 11/I, Ljubljana
KDAJ: do 13. 2.

Predavanja

KAJ: Potopisno predavanje o Venezueli
KJE: STA Travel cafe, Trg Ajdovščina 1, Ljubljana
KDAJ: 3. 2. ob 19h

KAJ: Picasso in stari mojstri – dr. Lev Menaše
KJE: Mestni muzej Ljubljana, Gosposka 15, Ljubljana
KDAJ: 17. 2. ob 18h

Tečaji

KAJ: Skupinsko svetovanje pred registracijo podjetja
KJE: Data, d. o. o., Dunajska 136, Ljubljana
KDAJ: 3. 2. ob 15h

KAJ: Študentje in dohodnina
KJE: Data, d. o. o., Dunajska 136, Ljubljana
KDAJ: 15. 2. ob 15h

KAJ: Zaposlitev ali samozaposlitev
KJE: Data, d. o. o., Dunajska 136, Ljubljana
KDAJ: 23. 2. ob 15h

Film

KAJ: Projekcije filmov
KJE: Dvorana Mestnega muzeja Ljubljana, Gosposka 15, Ljubljana
KDAJ: vsak četrtek ob 19h (do 25. 3.)

Glasba

KAJ: Tradicionalni tolkalni koncert ob kulturnem prazniku v Slovenski filharmoniji
KJE: Slovenska filharmonija, Kongresni trg 10, Ljubljana
KDAJ: 8. 2. ob 10h

KAJ: Jokari Players
KJE: Gala hala, AKC Metelkova, Ljubljana
KDAJ: 12. 2. ob 22h

KAJ: Pustna Gromka
KJE: Klub Gromka, AKC Metelkova, Ljubljana
KDAJ: 13. 2. ob 22h

KAJ: Fatal error party (DJ Pero-Fotar, Earblower in Vučko)
KJE: Klub Gromka, AKC Metelkova, Ljubljana
KDAJ: 26. 2. ob 22h

Razno

KAJ: Škucove packarije
KJE: Galerija Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
KDAJ: vse sobote do 27. 2. ob 10h

KAJ: Matere – Teodora Dimova
KJE: Cankarjev dom, konferenčne dvorane M, Ljubljana
KDAJ: 15. 2. ob 19h

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkić

Nenadoma si boste od nekoga, ki ga imate radi, zaželeli nekoliko več bližine kot sicer. Partner vam bo ustregel s tistim, kar premore. Tudi vi se mu morate odzvati in uspeh bo tukaj. Veselju ne bo ne konca ne kraja.

Ob neki novici boste nekaj časa zelo nervozni, saj boste komaj čakali, da se bo tisto zgodilo prav kmalu. Življenje se vam bo uredilo tako, kot pričakujete, vaš partner pa vas bo imenitno razvajal. Sprejmite ta izziv!

Vi, ki ste rojeni v tem znamenju, predvsem v prvi dekadi, se boste morali navaditi na spremembe, ki vas čakajo. Vendar gre za zelo pozitivne spremembe, ki vas navdajajo z nekim upanjem na boljše čase. Prejeli boste darilo!

Dobili boste pismo z nenavadno vsebino! Prvotno vam ne bo šlo v glavo, ali je to mogoče ali je vse skupaj le prevara. Brez skrbi in strahu! Tisto, kar bo pisalo v pismu, se bo zgodilo in ne bo vam žal, da ste se nanj odzvali.

Ponujala se vam bodo razna dela, ki pa vam ne bodo všeč oziroma za katera nimate zanimanja. Nekoliko kasneje boste dobili delo, ki vas osrečuje in zanima, zato ga boste uspešno opravili in seveda tudi nekaj zaslužili. Pazite na zdravje!

Za tiste, ki so rojeni v tem znamenju, bo februar morda nekoliko bolj naporen, zato pa bo v nadaljevanju toliko lepše. Potem boste preživljali lepe in prijazne trenutke v službi, v okolici in seveda tudi doma v krogu svoje družine.

OGLASNA DESKA

Zahvaljujem se gospema Ireni Romih in Andreji, ki sta mi pomagali glede mojih hčera. Hvala vama za vso podporo in nasvete. Saša H.

Zahvaljujem se tebi, babica Marija Povirk, za vso skrb, ki mi jo posvečaš že vse življenje. Ne vem, kako naj se ti zahvalim za vse. Vem, da za to ni besed, ki bi ti jih lahko izrekla. Saša H.

Zahvaljujem se Kriznemu centru v Ljubljani, gospem Miši, Tjaši in Sabini za veliko potrpljenja in pomoči, da ste mi odprle oči, da se sedaj zavedam mnogih stvari. Saša H.

Rabljen, a delujoč pralni stroj oddam, potreben je lašten prevoz (v Ljubljani). Janja Marolt, 041 905 491

Potrčujem računalnik, vseeno je, koliko je star, samo da dela. Barbara Jozelj, 041 799 563

Stanovalci zavetišča brezdomcev na Poljanski cesti se zahvalujemo Tomažu Reparju, Repar elektronika, d.o.o., za dobrovoljno in dobrosrčno pogostitev z različnimi izdelki ob minulih praznikih. Želimo mu veliko uspehov in čim več prijaznih dni v letu 2010.

Spoštovani, na vas dragi bralci in bralke se obračam v želji vsaj malce omiliti svoje dejansko stanje. Zaradi trenutne stiske prosim vse ljudi odprtega srca in duha, ki bi bili pripravljeni odstopiti svoje tople rokavičke, volnene nogavice ter ženske škornje, gležnarje itd, številka 41-42. Nastanjena sem v zavetišču, Vošnjakova 7b, Ljubljana. Odpre se ob 21. uri vsakodnevno, med vikendi je odprto 24 ur na dan. Lahko tudi pokličete preko telefona na 01 430 48 18 in rečete, da je za Tino. Hvala vsem ljudem dobre in pozitivne volje! Tina

Ali mi kdo podari prenosni računalnik, DVD-predvajalnik, glasbeni stolp? Morda še nezazidljivo parcelo ali starejšo hišo? Brezdomec, 051 744 941

V društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

PODARI PLOČEVINKO

V našem dnevnem centru na Pražakovi 6 (vhod z Miklošičeve) zbiramo aluminijaste pločevinke, zato vse bralke in bralce vabimo, da nam jih prinesete in na tak način prispevate k čistejšemu okolju. Projekt Podari pločevinko poleg tega, da ekološko osvešča, tudi z zbranimi sredstvi podpira različne organizacije, med drugim tudi Kralje ulice. Več na: www.podari-plocevinko.si.

IŠČEM PRIJATELJICO

Živim sam v hiši. Nimam nikogar. Sposoben sem ljubezni. Potrebujem finančno neodvisno sestanovalko, ki lahko pri meni živi brezplačno ali za ceno do 10 evrov na dan. Pomaga mi lahko pri računalniškem prepisovanju knjige, ki sem jo napisal (duhovno-revolucionarna vsebina). Otroci me imajo zelo radi ... Vzdržujem se le s socialno pomočjo. Potrebujem denarno pomoč in telesno toplino ženske. Punce še nisem imel. Sem zabaven, pameten, skrben, zelo zanimiv in poseben, z veliko ljubezni v sebi. Neresne naj ne kličejo. Nasvetov ne potrebujem. Sem esteta, včasih sem bil pevec in plesalec (večkrat na TV). Bodi med 18 in 100. Čakam. Elvis, Trebnje, 031 226 411

Potrebovala bi omaro za obleke, pisalno mizo ter posteljo. Hvala! Teja, 040 303 911

Sem starejši gospod, ki ima zelo rad pse. Ker imam veliko prostega časa, je ena izmed mojih želja sprehajati in skrbeti za pse v času odsotnosti njihovih lastnikov. Vesel bi bil simbolnega plačila. Jože L., 030 323 304

TEHTNICA

Sedaj je končno napočil čas, da se posvetite le sebi. Mar ni že prišel čas, da končno pridete do zaključka, da niste stroj, ampak človeško bitje, ki si želi nekoliko več topline ter razumevanja?

ŠKORPIJON

Je že tako, da od vas ljudje pričakujejo mnogo več, kot ste sposobni napraviti, toda ne dajte se preslepiti. Čas vse prinese, majhna napaka vse cilje odnese. Zato le pogumno naprej in uspehi se bodo kar vrstili po tekočem traku!

STRELEC

Pred nedavnim ste se spraševali, kaj ter kako priti do rešitev raznih problemov, ki so se nakopičili do tega časa. Rešitev bo prišla kar sama od sebe in takrat boste videli, da ste ravnali prav. Zopet boste takšni, kot ste bili nekoč.

KOZOROG

Glede na to dejstvo, da ste ljudje v tem znamenju včasih tako zviti in pregnani, ni čudno, da se ljudje smeji na vaš račun. Le taki ostanite, saj se vam bo obrestovalo kot še nikoli do sedaj. Tudi na zdravje pazite, saj ga niste zadeli na loteriji!

VODNAR

Vam, ki ste rojeni v znamenju vodnarja, pa se obeta neko presenečenje, za katerega boste zvedeli takrat, ko se bo dejansko zgodilo. Vsekakor bo na vas vplivalo zelo sproščujoče in blagodejno. Prišla bo zelo pomembna pošta!

RIBI

Vam se obetajo mnoge izboljšave tako v ljubezni kot poslovno. Tistim, ki so rojeni v zadnji dekadi, pa celo dediščina ali zadetek na loteriji. Bodite pazljivi na svoje zdravje ter bodite pozorni na okolico, saj se nikoli ne ve, kaj ima kdo za bregom.

MAGIČNI LIK

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

- (1) ime kravinega moža,
- (2) slovensko žensko ime,
- (3) srčna ali možganska.

	1	2	3
1			
2			
3			

RAZVEDRILO

030
KRALJI
ULICE

GUMP

Draga. Po ljubil te bomna gump.

Kaj Tina kóži jmaš smrdlive garje,
góba stasiv sa ine jéšme sa.

Ker si vegeterjan'c.

Kobrowsky

SLABA DRUŽBA

»Tale brezdomec je že desetič pred vašim sodiščem, toda temu je kriva slaba družba, predvsem njegovi stari kvazi prijatelji, ki bi se jih moral znebiti,« je rekel zagovornik obdolženega brezdomca, ki je obdolžen neprimernega vedenja na ulici. »Resnično, za vse je kriva njegova slaba družba! No, obdolženi, povejte sodniku, s kom se zadnja leta, od kar ste na ulici, največ družite?« nadaljuje zagovornik. »S policisti in sodniki!« pojasni brezdomec.

Jože Galin iz Tržiča

AFORIZMA

Zakaj so nekateri
klošarji začeli
uživati napitek
Actimel?
Ker so vsi klošarji
napihnjani od
revščine!

Gregor B. Hann

Kakšen vonj ima
goreča grmada
digitalnih knjig?

Jure Kunaver

Imel sem dobro
mnenje, pa sem ga
pustil v vojski.

Josip
Kalašnikov

POZOR — NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Med prispelimi odgovori na vprašanje novoletne nagradne igre, koliko je star fant z naslovnice, nismo prejeli nobenega pravilnega odgovora, zato denarna nagrada iz Ferdinandovega sklada žal ne bo podeljena. Pravilen odgovor se glasi: Ferdinand ima 40 let.

Nagrajenca pravilno rešene januarske križanke sta **Stojan Novak** iz Ljubljane in **Milena Piskar** iz Laz v Tuhinju. Iskrene čestitke obema!

SUDOKU

9	8			3	6	1		
						5		
			7	9			4	3
						6		7
	2	3				4	9	
6		7						
2	3			5	4			
		1						
		6	9	2			8	4

JANKO IN METKA

STA POSTALA DVA ZADETKA!
VSAK DAN SI NABAVITA HEROIN
DA JE DAN ČIMPRESJ MIM!

PRANJICE NISM POKVARIL JAZ, TO SE DOGAJA VS ČAS!

MARKO

Življenje je lepo!

